

John **RAFLES** serie

Nieuwe avonturen van de gentleman-inbreker

Nr 5 = Een Avontuur op Zee

Prijs voor België 5.95 fr.
Voor Nederland 37 cent

JOHN RAFLES - SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door Uitgeverij «Meva» Hove-Antwerpen

Voor Nederland:

Im- en Exportbureau, Schoolstr. 25, Den Haag - Telefoon 111518

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

Een Avontuur op Zee

HOOFDSTUK I

Een interessant Plan

Het zal zowat drie uur in de namiddag geweest zijn toen Sir Thomas, die reeds van in de vroege morgen op wandel was, naar zijn huis op Eaton Square terugkeerde.

Zijn twee medewerkers en vrienden, Charles Kent en James Brigham, hadden de hele morgen — zij waren ook heel vroeg uit de veren die dag — allerlei karweitjes opgeknapt. Toen het echter middag werd en Sir Thomas nog maar steeds niet opdaagde, werden zij een beetje ongeduldig.

Plotseling hoorden zij hoe de voordeur dichtviel en van hun boek opkijkend — zij zaten gemoedelijk en knusjes in het salon — knipoogden zij even naar elkaar ten teken, dat zij net dezelfde verwachtingen koesterden. En inderdaad Charles was niet minder benieuwd dan James met welke plannen, Sir Thomas weer zou voor de pinnen komen. Want dat er belangrijk nieuws op komst was, dat voelden zij alle twee aan met een onfeilbare intuïtie. De twee knappe helpers kenden hun chef maar al te goed, dan dat zij in het onzekere zouden verkeren over de betekenis van Sir Thomas drukke wandelingen van de laatste dagen. Een tweetal dagen scheen hij bestendig over iets te piekeren en de lange wandelingen, die hij maakte, wezen er op,

dat hij iets belangrijks had ontdekt en dat hij plannen in zijn hoofd omdroeg.

Sir Thomas ontdeed zich in de vestibule van hoed en jas en begaf zich rechtstreeks naar zijn studio. De trouwe lezer van de avonturen van de gentleman inbreker zal ons welwillend ontslaan van een beschrijving van dit vertrek, daar hij het reeds lang op zijn duimpje kent en weet dat daar alle besprekingen tussen Sir Thomas en zijn twee vrienden gehouden worden. Net of hij met hen afgesproken was elkaar daar te ontmoeten, opende hij de verbinding deur tussen het salon en het studio en trad op zijn twee vrienden toe.

— Dag, jongens. Jullie schijnen verdiept in een boeiende roman...

— Dat droom je, zei Charles, die zijn boek op tafel legde, wij studeren, mijnheer wij doen wetenschap op.

— Fijn, en wat draagt momenteel jullie voorkeur weg?

— Radar... Televisie...

— Ik zie in de komende dagen een van jullie twee een ontdekking doen, die de wereld met verstomming slaat.

— Niet spotten, Williame, merkte James op.

— Een mens moet al eens kunnen lachen.

— Vreselijk met welke reuzeschreden de wetenschap vooruitgaat. Eigenlijk verwonderd het mij niet, dat de wereld op de duur een groot gekkenhuis wordt.

— Ben je daar weer, pessimist, glimlachte James.

— Neen, vent, pessimist mag je niet zeggen, maar idioot, neen krankzinnig en wraakroepend is het, dat al die ontdekkingen gericht zijn naar één doel : vernietigingstuigen construeren.

— Nou ja, daarin ben ik het met je eens. De geleerden en wetenschapsmensen zouden hun energie in een heel wat philanthropischer richting kunnen sturen.

— Maak je daar geen kwaad bloed in, kwam Sir Thomas tussenbeide, je mag nooit dramatiseren. Ik geef toe dat vele geleerden weinig blijk geven van sociaal gevoel, doch laat ons hopen dat die nachtmerrrie van oorlog spoedig verdwijnt.

— En als die nachtmerrrie nou niet eens verdwijnt ? vroeg James.

— Ja dan... Laat die nonsens nou maar uit zijn ik heb andere weefsels op het getouw.

James knipoogde schalks naar Charles als wou hij zeggen, opletten, vriend nu gaat het komen.

Doch deze even nieuwsgierig als altijd had reeds de vraag gesteld :

— En begint het spel dadelijk ?

Sir Thomas nodigde zijn twee medewerkers uit hem te volgen naar zijn studio iets dat voor de mannen een zeker teken was, dat de ernstige besprekingen een aanvang zouden nemen.

Terwijl hij zich neerliet in zijn bureauzetel en de twee mannen een zitplaats zochten, kon de grote onbekende niet nalaten op te merken.

— Onze onstuimige vriend Charles is nieuwsgieriger dan een vrouw maar ook ongeloviger dan de apostel Thomas.

Charles haalde even de schouders op en flegmatiek antwoordde hij :

— Ik ben nou eenmaal niet in een hu-

meur om humor naar waarde te appreciëren.

— Wel begon Sir Thomas, jongens raadpleeg even je geheugen. Er staan in ons boekje een massa mensen genoteerd, met wie wij nog een eitje te pellen hebben. Ik ga je een raadsel opgeven. Met wie hou ik mij momenteel bezig ?...

— Lardner. De man met de gouden ringen ? raadde Charles.

— Mis, kerel. Het is een man van mijn gestalte en mijn ouderdom. Hij is befaamd als deviezensmokkelaar. De Yard zoekt hem op en ook in de onderwereld staat hij in een slechte geur. Hij reist tussen Engeland en de nieuwe wereld en heeft onlangs een niet minder bekende schone als liefje aangenomen.

— Hewitsch.

— Neen.

— Slodderij.

— Hemel je gedachten zijn op hol.

— Pitchaw.

— Bijna...

Charles concentreerde zijn gedachten. Hij wist wel dat Sir Thomas dadelijk van alle raden afzag. Doch hij beschouwde het zo een beetje als een goed punt uit zijn hoofd de namen op te noemen van de personen die mogelijk de eer zouden worden aangedaan een bezoek te ontvangen van of een strijd aan te gaan met Rafles.

— Wel, zei hij eindelijk, ik weet het.

James keek hem verbluft aan, terwijl Sir Thomas rustig bleef zitten en niets in zijn gelaat verried of dit kordaat antwoord van Charles hem verraste. Charles wachtte enkele seconden om zijn vermoeden tot uitdrukking te brengen. Hij wist dat beide mannen hem, om zijn sterk geheugen bewonderden en hij vond het best, zich in deze bewondering een beetje te verheugen.

— Gilroy...

— Gilroy, herhaalde Sir Thomas, inderdaad.

— Ik zou bijna gaan denken dat hij een fakir is of ten minste er naaste bloedver-

want van, merkte James op, doelend op Charles.

— Ja, onze vriend bezit een onverge-lijkbaar geheugen, dat zich bijna aan het mijne kan vergelijken, zegde Sir Thomas. Nu je weet wie de man, die ik voor de eerste tijd in het vizier heb, kan je wellicht gissen wat mijn bedoelingen zijn.

— Dat kan ik juist niet gissen, bekende Charles, vooral niet, daar Gilroy de laatste weken slechts een paar dagen te Londen geweest is.

— En toevallig is hij nu in de buurt.

— Heus ?

— Ken je mij soms als een grapjas. Hij vertrekt reeds morgen terug naar New-York.

— Zodat wij deze avond of deze nacht zeker onze slag moeten slaan ?

— Integendeel. Het beste ware, dat wij vannacht nog eens eerst flink uitsliepen.

— Je spreekt weeral in raadseltjes Williame.

— Domme jongen, snap je de combinatie niet ?

— Het is onmogelijk, dat wij... maar plots onderbrak Charles zich zelf. Hij veerde recht en riep uit : gaan wij dan naar Amerika ?

— Waarom niet ? Ik zie geen enkele reden, die ons er zou kunnen van terug houden de jacht op de gouden ringen voort te zetten.

— Obsessie, obsessie, riep James uit.

— En, vervolgde Sir Thomas, zonder acht te slaan op deze onderbreking, aangezien ik grof wild op het oog heb en ook degelijk op de korrel wil nemen, zullen wij ditmaal geen snelheidsrecord breken, maar als gewone zakenlui een doodgewone zee-reis maken.

— Prettig, ben ie van plan per schip de plas over te gaan ?

— Ja, niettegenstaande je ergernis en de ontgoocheling van James.

— Indien ik niet wist, dat deze handelwijze een schakel is van de ketting, die jij in de systematiek van je plannen voorzien

hebt, zou ik protesteren. Je mag het mij niet kwalijk nemen als ik zeg, dat een quasi volslagen duisternis de zaak blijft omhullen.

— Weet je waarom ik zelden tijdens de bespreking van mijn plannen met de deur in huis val, vroeg Sir Thomas. Hij verwachtte geen antwoord en ging dan ook onverstoord verder : wel omdat ik altijd hoop, dat je door de beoefening van de kunst, die men deductie heet, eindelijk eens zou gaan begrijpen waar ik heen wil.

— Ik weet ook nooit waar ik eigenlijk aan toe ben met jou, je bent ook zo buitengewoon schrander, dat je soms vergeet, dat niet alle mensen zijn als jij bent.

Charles, alhoewel van karakter tamelijk licht geraakt in zijn gevoelens, verdroeg over het algemeen de zachte terechtwijzingen van zijn chef, eerder welwillend, daar hij maar al te goed wist, dat deze zich bij deze correcties liet leiden door zijn grote sympathie voor hem, die er hem deed naar streven van hem een even knap en verbiisterend schrander man te maken, als hij zelf was. Sir Thomas haalde zijn brieven tas te voorschijn en diepte er een bundeltje documenten uit op.

— Ik heb alles persoonlijk voorbereid, zegde hij, ik heb mijn tijd niet verbeuzeld. Terwijl ik Gilroy volgde...

— Goeie genade, onderbrak Charles, die even zijn neus in de papieren had gestoken. Wat voor de drommel heb je met mij voor ?

— Was je nou niet zo nieuwsgierig geweest...

— Een juffrouw... kloeg hij. Heb je ooit, ik een juffrouw...

— James, kijk eens hier... Charles reikte zijn vriend een paspoort over.

James bekeek de foto en bekeek Charles.

— Neen zeg, maar dat is heus iets formidabels, neen, reuze zeg. Zie je hem daar gaan. Miss Stebbins... geboren 17 Juni 1923...

Hij brulde van het lachen en het duurde een poosje voor hij bedaard was.

— De rol staat mij wel niet erg aan, maar plicht is plicht, zegde Charles treurig en trok een gezicht alsof hij ter slacht-

bank geleid werd.

— Zoo een beetje entaineuse zal je wel moeten zijn, maar luister even hier. Zoals je al hebt kunnen vaststellen zal jij, Charles, deze reis naar New-York medemaken als dochter van de grootindustriële Stebbins en zal je tegen mij papa moeten zeggen.

— Nou ik vecht liever tegen een half dozijn gangsters, dan voor een freule te moeten spelen; ik vrees, dat ik erg moeilijk die fijne lingerie zal kunnen hanteren.

— Dat weet ik wel, doch aangezien het niet de eerste maal is dat jij een vrouwelijke rol speelt, denk ik dat het je nog niet zo zwaar zal vallen. De mooiste juwelen, die wij in voorraad hebben krijg je om je hals en Gilroy zal je de eer aandoen je uit te nodigen voor een dans.

— Hatelijk, dit laatste.

— Ik zal mij wel wachten het tegendeel te beweren, maar het is een *conditio sine qua non*, Charles, jij moet de lokvogel zijn.

— En jij hoopt heus daardoor een ernstige kans te krijgen...

— Ja, hoe bedoel je?

— Dat is nogal duidelijk zou ik menen, wij waren toch met die gouden ringen bezig en Lardner zit in Amerika.

— Ja, eigenlijk is dat het hoofddoel van de reis. Doch ik kreeg er lucht van dat de reis op zich zelf ook al de moeite zou lonen. Ik vernam namelijk eergisteren, dat Gilroy en zijn liefje met de Westminster naar New York zouden gaan. Ik heb mij van dit feit vergewist door even de passagierslijst van deze luxe-paketschip der Red Star Line na te kijken. En dadelijk stond mijn plan vast. Een drijvende schatkist is dat schip, jongens. Alle zware jongens en meisjes van de Engelse aristocratie zijn er vertegenwoordigd. Van de verantwoordelijke bediende kreeg ik, mits een behoor-

lijke bijslag natuurlijk, nog twee kaarten voor de overtocht los. Honderdvijftig passagiers zijn er aan boord.

— Je vermoed dus dat Gilroy niet zal nalaten zijn slag te slaan.

— Ja, maar ik weet heel zeker, dat wij hem te vlug zullen af zijn.

— Is dat het doel van de reis.

— Zoals ik zei gedeeltelijk wel. Hoofzaak was het aanvankelijk niet.

— Maar, ging Charles plots verder, hoe zit dat met James, gaat die hier in Londen blijven?

— Geen spraak van. James zal onze vliegmaschine na brengen, zodat, zo wij ze moesten nodig hebben, ze altijd bij de hand is. Hij zal onze verbindingsman in de Amerikaanse prairie vervoegen en zal daar op nieuws van ons wachten.

— Uitstekend, stemde James glimlachend in. Ik hoop alleen maar dat jullie onder weg niet te veel last krijgen, want ik zou het jammer vinden, moest ik precies dan ontbreken. Jullie weten...

— Maak je daar geen zorgen over. Hier heb je alle nodige reispapieren.

— Wanneer moet ik vertrekken?

— Wacht tot overmorgen. Lover, onze verbindingsman weet er reeds van dat je komt. Charles jij zorgt er voor dat je jezelf prachtig metamorphoseert en dat ik je terugzie onder de gedaante van de verrukkelijke miss Stebbins. Aan toiletten zal het heus niet ontbreken, alles ligt in de kast.

— Stel je dat eens voor... begon James, doch hij voleindde zijn zin niet.

— Wat? vroeg Charles.

Maar hij ontving geen uitleg meer, doch Sir Thomas en James keken schalks naar mekaar en lachten hartelijk.

HOOFDSTUK II

Aan Boord van de Westminster

Klokslag twee uur loeide dof de scheeps-sirene van de Westminster en statig dreef de oceaaneus naar de volle zee.

Mister en Miss Stebbins reisden eerste klas. Ten eerste stond dat heel deftig en ten tweede waren zij dat aan de bekoorlijke verschijning van de miss, die het doel waarvoor haar papa haar op sleeptouw had genomen zeker zou beantwoorden, namelijk de aandacht van de medepassagiers op haar te vestigen, verschuldigd. De groot-industrieel, die zich een beetje hautain afzijdig hield, zag tot zijn grote voldoening, dat alles verliep zoals hij het wenste en dagelijks zou de rist aanbidders, die om zijn dochter draaiden vergroten.

Het was een heel mooie dag en de zee stond zeer kalm. Vele passagiers hadden zich op dek een plaatsje uitgezocht vanwaar zij de kusten van het eiland konden zien wegdeemsteren, doch over het algemeen was het hun er om te doen om de eerste kennismakingen aan te knopen, een onontbeerlijk iets op zulke grote zee-reizen. Het spreekt, dat de gesprekken naast allerhande conventionele stof ook en bij voorkeur de zeeziekte, kwaal die alle nieuwbakken zeevaarders beloerde, behandelde.

Stebbins en zijn dochter hadden zich in een makkelijke ligstoel gevlijd. Zij hadden daarvoor een plaatsje uitgezocht dat hun toeliet het hele voordek in het oog te houden. Stebbins keek met zeker welgevallen naar zijn mooie dochter, die heel preuts een beetje van uit de hoogte op al dit gedoe neerkeek.

— Helen, begon hij, en onze twee vrienden konden een fijne glimlach, om de eigenaardige verhouding, waarin zij vrijwillig geraakt waren niet onderdrukken, als je eens goed uit je ogen kijkt, zal je onze goede vriend Gilroy bemerken.

— Heb ik al gedaan. En die eva met dat schreeuwerig rode kleed, is dat zijn uitverkorene ?

— Juist geraden.

— Nou over smaak valt niet te twisten, maar ik heb de pretentie te durven beweren, dat ik voor haar in schoonheid niet moet onderdoen.

— Dat is een compliment voor haar Helen, maar maak geen grapjes want men houdt ons in het oog en denk er om, waakzaamheid is geboden.

— Ik vind dat best, hoor.

— Ja, ik krijg de indruk, dat de zoon van de bankier Hamstein niet zal aarzelen je het hof te maken.

— Jammer, dat het zijn dochter niet is...

— Hou je kalm en kijk toch niet zo roekeloos ter zijde als ik met je spreek.

— Jaloers, misschien ?

— Verduiveld, jongens, heb je de heren en dames al opgemerkt, die momenteel heel wijselijk hun sieraden, juwelen ringen en broches wijselijk in hun valiezen laten, doch die van avond een heel fortuin aan hun lijf zullen hangen ?

— Is er iets speciaals aan de dagorde ?

— Ik heb je toch verwittigd, dat de eerste avond op zee met een bal zal gevierd worden. Wij varen op een der meest luxueuse pakketboten van heel Engeland, vergeet dat niet.

— Waaruit ik moet besluiten, dat de zeer geachte oplichter reeds vanavond zijn opwachting zal maken.

— Denkelijk en ik zal het genoeg en de eer hebben met zijn duifje, dat tussen haakjes gezegd niet te versmaden schijnt, kunnen dansen.

— Wat voer je nou eigenlijk in het schild... papa ?

— Mond toe daarover, het is nog te vroeg.

— Geheimzinnige...

— Wees maar gerust. Vlug, trek je muiltje in een vriendelijke plooi, als ik mij niet vergis komt bankier Hamstein met zijn dame en dochter op ons af stevenen. Stebbins vergistte zich niet in de bedoeling van het drietal, dat plaats nam in de stoelen in de onmiddellijke nabijheid van deze van Stebbins en diens dochter. Ogen-schijnlijk leek het of Stebbins en dochter hun niet veel zegden. Een vriendelijke hoofdknik, dat was voorlopig alles. De familie boemde kalmpjes over alledaagse onderwerpen : of de tocht vlot zou verlopen, of er veel zeeziekte onder de passagiers zou heersen ; dat het een reuze mooie dag was enz..

Heel onverwachts ontving Mister Stebbins bezoek.

Een salante jonge heer in grijs kostuum stapte regelrecht op hem toe.

— Mister Stebbins ? informeerde hij.

— Hij zelf, antwoordde de grote onbekende enigszins verrast om het plotse optreden van deze man.

— Crawford stelde hij zich zelf voor.

Dan volgde de gebruikelijke voorstelling van de dochter aan de nieuwe kennis met de even gebruikelijke verduidelijkingen, waaruit bleek dat Crawford een Amerikaans handelsreiziger was, die in Europa trachtte afzetgebied te vinden voor alle mogelijke soorten landbouwwerktuigen.

— U moet mij verontschuldigen voor mijn vrijposigheid, verontschuldigde Crawford zich, nadat Stebbins hem de toelating gegeven had zich bij hen te voegen. Ik heb even de passagierslijst doorlopen en vermoedde in u een collega te ontmoeten. Doch zopas ontdekte ik dat ik mij vergist heb.

— O, dat is niet dodelijk. Eigenlijk is het vervelend dat sommige mensen dezelfde namen dragen, maar wij stellen wel prijs op uw gezelschap, mister Crawford.

— Dank u, het feit dat ik slechts bij uwe voorstelling bemerkte, dat ik niet de man voor mij had, die ik meende te ontmoeten, doet mij bijna geloven, dat ik u elders nog al ontmoet heb, sir.

— Dat is niet onmogelijk, iemand die veel reist ontmoet vele gezichten en nu u deze opmerking maakt zou ik bijna dur-

ven zweren, dat uw gelaat mij niet onbekend is.

— Ik hoop het, dan moet het ijs niet meer gebroken worden.

— Is het mogelijk, dat wij elkaar zouden gezien hebben voor een paar dagen in het Centuryhotel te Londen.

— Dat is zeer goed mogelijk. Ik logeer daar gewoonlijk, wanneer ik in de engelse hoofdstad verblijf. Of neen, misschien vergis ik mij... Laat mij even nadenken... of ja toch, in het Centuryhotel op Trafalgar-square.

— Inderdaad op Trafalgar Square niet ver van Charing Cross Station.

— Juist. Nou komt het mij klaar in de geest. Wel mister Crawford hoe de wegen van de mensen elkander kruisen !

— Ik wist niet dat u zulke bekoorlijke dochter had, zei de man vleiend, terwijl hij een lichte buiging maakte voor Helen.

— U kon dat ook onmogelijk weten, merkte Stebbins bedaard doch een beetje koel op.

— O, maar ik dacht... ziet u, daar ik te Londen haar nooit in uw gezelschap heb bemerkt.

— Wij hebben elk op onze eigen manier van een maand verlof geprofiteerd, Sir.

— Zo, u bent in verlof geweest ?

— Voor zo ver deze bepaling juist is. Als u mijn dochter bedoelt, en hier duidde Stebbins met een breed gebaar in de richting van zijn dochter, dan hebt u gelijk, want zij heeft heus van haar verlof genoten. Maar of u mijn vrije tijd als verlof mag bestempelen, dat is wat anders. Voor ons zakenlui bestaat er eigenlijk geen vrije tijd. Zo heb ik al mijn dagen in Londen besteed aan onderhandelingen, beleefdheidsbezoeken, besprekingen en dergelijke. Om nou toch eens een paar dagen rust te hebben, besloot ik per schip naar Amerika te reizen. Hier hoop in ten minste niet met zaken te worden lastig gevallen.

— U bent diamanthandelaar, heb ik bemerkt.

— Ja.

— De goede tijd voor die branche is geloof ik nog niet teruggekeerd ?

— Nou, goed kan de toestand bezwaarlijk genoemd worden. Maar een crisis, zo ver zijn wij voorlopig nog niet. De oorlog heeft de Europeese industrie niet vooruitgeholpen. Maar ik zegde toch, dat ik mij voorgenomen had niet over zaken te spreken op mijn vacantiereis.

— Verontschuldigd mij, mister Stebbins.

Na deze woorden stond Crawford recht en maakte aanstalten om weg te gaan.

— Ik heb nog een en ander te doen in mijn cabine, zegde hij, zien wij elkaar over een uurtje in het rooksalon?

— Mogelijk? Wat denk jij er over Helen?

— O, papa, stoor u niet aan mij, hoor. Neem er nou maar eens het uwe van.

— Best dus laten wij zeggen tot vanavond op het bal. Trouwens het schip is nog niet zo groot, dat wij elkaar niet meer tegen het lijf zouden lopen.

— Daar hebt u gelijk in, mister Stebbins. Tot vanavond dus... Miss...

Crawford stak gulhartig zijn hand uit naar mister Stebbins en Helen bewust van haar taak en vertrouwd met de etiquette reikte haar hand aan de vreemdeling, terwijl zij met een liefste glimlach even coquet het hoofd boog.

Crawford liep de trap af en verdween.

— Heb je dat gezien, William...

— Papa, verbeterde Stebbins.

— Heb je dat gezien? Gilroy heeft ons geen ogenblik uit het oog verloren tijdens ons gesprek met Crawford.

— Heb ik wel bemerkt. Leuk niet, dat spel met het spiegeltje, is zo oud als de straat maar blijft heel dikwijls doelmatig. Het viel mij wel op dat zij zelf het spiegeltje niet voor zich hield, doch het Gilroy liet doen, iets wat toch opvallender is, terwijl zij met haar poederkwastje werkte. Een geluk voor haar en voor hem, dat Crawford hier geen paar uur gestaan heeft, want anders hadden zij die truc bezwaarlijk zolang kunnen volhouden. Maar hij zal beter op zijn tellen moeten passen, als hij slim wil doen en niet zo in het oog lopend het glas van het spiegeltje de verkeerde richting uit houden.

— Heb jij kunnen zien of hij speciaal Crawford in het oog hield?

— Ja, van zodra deze opstond verdween het spiegeltje. Hij volgde dan stap voor stap onze nieuwe kennis.

— Zo...

— Ken jij Crawford?

— Nóg nooit gezien.

— Ik vertrouw hem niet. Ik geloof geen spaan van wat hij ons vertelde.

— Doe ik evenmin, alleen lijkt het mij niet helemaal klaar, waarom hij juist tegenover jou zulke komedie kwam spelen.

— Omdat ik diamanthandelaar ben.

— Och, daar zit het hem!

— Er zitten concurrenten aan boord, Helen. Gilroy en... Crawford lijkt mij ook niet de ware broeder.

— Dat is onrechtstreeks een bewijs, dat het de moeite loont. Ik denk, dat wij niet lang mogen wachten.

— Niet vroeger dan op het gepaste moment.

— Wat denk jij van de verhouding Gilroy-Crawford. Zouden die lui elkaar kennen?

— Natuurlijk anders zou hij zijn tijd niet zo lang verbeuzelen aan de zogezegde handelsreiziger.

— Zou Gilroy ons herkend hebben?

— Uitgesloten.

— Inderdaad onmogelijk, mompelde Charles, die monnikellachend de grote onbekende bekeek. Je kon het hem onmogelijk aanzien, dat hij gebruik gemaakt had van grimage om zich het uiterlijk te geven van een gezette ouwe heer. Dit uiterlijk werd vervolledigd door een kortgeknipt grijs snorretje.

Beide vrienden waren op een vooraf overeengekomen teken opgestaan.

Stebbins bood zijn dochter de arm. Samen wandelden ze de hele lengte van het voordek over om in de nabijheid te komen van Gilroy en zijn favorite, die aan de reling stonden en schijnbaar in een intiem gesprek gewikkeld waren.

Aan de voorplecht van het schip gekomen wandelden onze vrienden bedaard terug.

— We gaan even kennis maken met Hamstein, de bankier, stelde Stebbins voor.

— Met genoegen.

— Zij gingen terug naar hun stoelen, waarvan er reeds een in beslag genomen was door de zoon van de bankier. Zodra de jonge man de statige en vorname diamant-handelaar en diens dochter zag naderen sprong hij op, verontschuldigde zich met een vloed van woorden en nodigde miss Stebbins uit bezit te nemen van haar ligstoel.

— Pardon, begon de bankier zelf, ik wist niet dat u zou terug keren anders zou ik mijn zoon...

— O, dat is niets, helemaal niets. U kan rustig blijven zitten, mijnheer, wendde Stebbins zich tot de jonge man, die enigszins beteuterd was om die vervelende situatie.

— Wij waren toch net van plan onze kabines op te zoeken, verduidelijkte Stebbins.

— Wij ook, doch laten wij eerst toch even kennis maken. Mag ik u voorstellen ?

Toen Hamstein de naam Stebbins hoorde, merkte deze blijkbaar verheugd op.

— Eigenaardig toeval; sir, weet u dat onze cabines vlak naast mekaar liggen ?

— Leuk, mengde Helen zich voor de eerste maal in het gesprek en het viel haar duidelijk op, hoe de bankierszoon smachtend een veelzeggende blik naar haar wierp.

— Ja, dat past wonderlijk, zegde Stebbins, ik hoop dat wij met elkaar kunnen opschieten.

De zware golvende, langklinkende slag van de gong verwittigde de reizigers dat het avondeten dat op het dek zelf opgediend werd, klaar was. En je moest heus geen bijzondere opmerkingsgaven van moeder natuur meegekregen hebben, om te zien hoe Henry, de bankierszoon de schone miss Stebbins met de ogen verblind.

Eens het avondeten verorberd begaven de meeste passagiers zich naar hun kajuit om zich te kleden voor de avondpartij.

— Wel, Charles vroeg Rafles aan zijn jonge vriend, denk je dat je hart verdord genoeg is om te weerstaan aan die hartroerende blikken van Henry ?

— Neen, antwoordde Charles patetisch, je zal me niet geloven als ik je zeg, dat mijn hart vol is van liefde en smacht naar...

— Hou je klaar voor een huwelijksaanzoek, vandaag of morgen ?

— Oppassen hoor vanavond maak ik hem razend jaloers.

— Pas op het licht. Een defect kan allicht voorkomen.

— Ben je van plan...

— Ik ? Niet in het minst, doch met al die mededingers, die zich hier schijnen te verdringen, zou het mij niet verwonderen zo iets dergelijks moest voortvallen.

— Als er één een hand durft uitsteken naar mijn juwelen...

— Dan ?

— Dan zal het nodig zijn hem, de concurrent, een koud bad te bezorgen.

— Je schijnt niet erg psychologisch aangelegd, lieve dochter. Laat de gauw-dief rustig doen en je kan er van overtuigd zijn, dat het mij dan heel wat minder moeite zal kosten om hem te ontmaskeren.

— Ik hoop het, maar mijns inziens, zal dat ons een paar kostbare troeven uit de hand spelen.

— Ofwel zullen wij ze met een grote intrest terug binnenhalen.

— Ja, zuchtte Charles, die het zichtbaar beu was steeds in een wolk van parfum te zweven en maar voortdurend als een indiaan op oorlogspad geschilderd en geblancket te paraderen.

— Je mooiste avondjapon, ons hele juwelenschrijn haal je maar leeg en veel geluk in de liefde, mijn lieve kleine...

— Mankeert er nou nog aan, dat je mij een zoen geeft.

Lachend trok zich Rafles in zijn eigen kajuit terug en ze begonnen hun avondtoilet. Het lijkt geen twijfel, dat Rafles het heel wat gemakkelijk zou hebben dan Charles om zich voor het feest te kleden.

Ieder van onze twee vrienden vond onder de deur van zijn kajuit een brief geschoven, waarin de kapitein van het schip de passagiers discreet maar toch formeel aanraade voorzichtig te zijn met de waardevolle voorwerpen, die zij mogelijk bij zich hadden. Eén alinea vooral wekte Rafles' aandacht, namelijk deze waarin de kapitein de passagiers de wenk gaf hun waarden en juwelen in veiligheid te brengen in de safe van het schip, die naar hij verzekerde alle waarborgen bood.

Onze vrienden twijfelden geenszins aan de goede bedoelingen van de kapitein, doch erg snugger was zulk een circulaire, die in alle handen kwam niet, want hij verstrekte aan de eventuele belagers van het kostbaar bezit der passagiers nuttige inlichtingen aangaande de manier waarop zij dienden te werk te gaan. Ook Rafles maakte dankbaar gebruik van deze aanwijzingen.

De « nightparty » werd ingezet door een strijkorkest, die een meeslepende wals van de onsterfelijke Strauss ten beste gaf. De passagiers kenden elkaar nog al te weinig opdat direct in de balzaal deze intieme atmosfeer zou heersen, die kenschetsend is voor feestavondjes op een schip. Het duurde echter niet lang of ettelijke paren zweefden over de dansvloer en een warmer stemming maakte zich van het gezelschap meester.

Rafles had wel degelijk gelijk gehad toen hij dit schip als een drijvende schatkist bestempelde. Vooralsnog schenen de pronkzuchtige dames de raadgevingen van de kapitein in de wind geslagen te hebben, want je kon het hen aanzien, dat zij deze partij meer opvatten als een mode-show, met alle noodzakelijke bijhorigheden, dan wel als een gezellig onderonsje.

Blikken van de meest diverse pluimage kruisten elkaar onder het blakende licht der prachtige kroonluchters. De dames bekeurden mekaar kritisch, en zeldzaam was de oogopslag van een hunner, waarvan de ware bewondering voor een of ander pronkstuk van haar concurrente niet vertroebeld werd door een heimelijke zweem van afgunst. Wij zouden de waar-

heid te kort doen, moesten wij beweren, dat de heren helemaal van dit gevoel ontdaan waren, alhoewel in veel mindere mate. Van zekere speciale blikken, die een argeloos mens niet eens opmerkt, zullen wij verder zwijgen.

De bankier Hamstein had het gezelschap van Stebbins en dochter gezocht, terwijl ook Crawford, de afspraak indachtig, niet treuzelde om zich bij hen te voegen. Op dit kleine groepje was min of meer de aandacht van het gezelschap geconcentreerd. Het bezat ook alles wat alle mogelijke blikken vermag te verlokken. Twee alleraardigste jonge dames, met name miss Stebbins en miss Hamstein.

Miss Stebbins had zich voor de gelegenheid een droom van een japon uitgezocht, die de goudglans van haar golvende lokken zeer gunstig flatteerde. Op het azuurblauw krip van haar kleed met hoogaangesneden hals weerkaatste een paardenhalssnoer het schrille electrisch licht in duizend warme tonen.

Aan haar vingers schitterden twee diamante ringen, die zelfs een blinde zouden opgevallen zijn. De bankiersdochter had natuurlijk ook haar beste beentje voorgezet en Rafles verdacht er haar ernstig van in het juwelenschrijn van haar mama te hebben gescharreld, voor wat de prachtige oorringen, met hangers van wolkig yade betrof. Deze twee pareltjes dus samen met mistress Hamstein vertegenwoordigden alleen reeds een aardig sommetje, dat op loerende gauwdieven moest werken als een rode doek op een dulle stier.

Nochtans was daar nog een andere vrouw, die voor de twee hierboven beschreven dochters niet moest onderdoen in juwelenweelde, namelijk de favorite van mister Gilroy. Ook deze, meer schreeuwerige maar niettemin gedistingueerde verschijning, boeide alle mannelijke ogen. Eens dat de danspartij in volle gang was, hadden drie genoemde dames dan ook geen enkel dansje meer vrij.

Mistress Hamstein hield zich, gezien haar leeftijd natuurlijk wel wat afzijdig.

Ook Gilroy maakte van de gelegenheid gebruik om even kennis te maken met miss Stebbins. Met een gezicht, dat droop van vriendelijkheid, vroeg hij haar ten

dans. Het was een streling voor het oog en een waar æsthetisch genot dit paar, in volledige gratie en harmonie der vloeiende beweging, te zien evolueren.

De heren Crawford, Stebbins en Hamstein lieten zich de lekkere cocktails dapper smaken.

— Ik geloof, zei Crawford dat onze vriend de juwelen aandachtig met de ogen weegt.

— Ja, antwoordde de bankier, laten wij dat bercepsmisvorming noemen. Maar eerlijk gezegd, ik vind, dat mister Stebbins tamelijk roekeloos is.

— Roekeloos? Hoe bedoelt u dat? mengde Stebbins zich in het gesprek.

— Wel, vervolgde Hamstein, uw dochter draagt juwelen, die in waarde misschien wel alle juwelen der andere dames samen evenaren. En met het oog op de tamelijk veelvuldig voorkomende oplichterszaakjes op passagiersschepen, vrees ik dat u wel een beetje lichtzinnig met zulke « pièces de valeur » omspringt.

— U kan volkomen gelijk hebben, Mister, doch meent u niet, dat u dezelfde fout begaat? Of moet ik uit uw woorden besluiten, dat de juwelen, die mevrouw en miss Hamstein dragen niet van dezelfde waarde zijn als deze van mijn dochter. Zo oppervlakkig bekeken zou ik ze anders toch voor ettelijke duizenden dollaar quoteren.

— Inderdaad, u hebt gelijk.

— Uw goede inborst speelt u parten, mister Hamstein, bezorgd als U bent om anderen terwijl u aan u zelf laatst denkt.

— Ik meen te mogen aannemen, dat u zich nodeloos ongerust maakt. De andere passagiers schijnen trouwens dezelfde opvatting te huldigen.

— En toch hebben ze ongelijk, hernam de bankier het woord. Was het niet geweest, dat wij van avond een feestelijk bal hadden, dan zou ik mijn juwelen reeds in de safe in veiligheid gebracht hebben.

— Ik weet niet, antwoordde Stebbins, maar ik heb zo een idee dat het beter was, dat u uw zaken van waarde in uw cabine bewaarde.

— Dat zou ik zo niet direct durven beweren, vergeet niet, dat tegenwoordig de scheepsratten even talrijk zijn als de hotelratten.

— Ik moet u anders zeggen, dat het nog de eerste maal moet worden, dat ik daar iets van ondervind tijdens mijn reizen, merkte Crawford op.

— Reist u dan zo druk per schip?

— Nog al. Als het niet precies heel dringende zaken zijn, die ik af te handelen heb, dan verkies ik dat langzame verkeersmiddel, dat ik toch altijd veiliger vind, boven een vliegtocht. U zal mij misschien een weinig achterlijk vinden, doch ik kan er niets voor, ik vrees echter altijd, dat er iets aan de machine kon haperen, als je daar zo hoog in de lucht hangt.

Gilroy bracht zijn partnerin terug en charmant schoof hij voor haar de zetel bij. Zijn vriendin, die net de bankierszoon aan de haak geslagen had, kwam hem vervoe-gen.

Rafles begreep onmiddellijk, dat Gilroy en zijn vriendin zich in hun gezelschap trachten op te dringen. Mister Stebbins vond deze poging best en deed dan ook niets, dat op een mogelijke afwijzing zou kunnen lijken, dit tot grote verontwaardiging van Crawford, die met deze aangroei allesbehalve in zijn nopjes was. Rafles bemerkte dit en besloot hieruit direct, dat Crawford en Gilroy elkaar reeds langer kerden, doch dat zij momenteel in onmin leefden met elkaar.

— Neemt u plaats, neemt u toch plaats, nodigde Stebbins de nieuwaangekomenen gulhartig uit en met een breed gebaar duidde hij in de richting van een paar zetels, die nog vrij waren.

Gilroy en zijn vriendin maakten een dankbaar gebruik van de uitnodiging en na enkele zinnen over en weer gepraat te hebben, was het net of deze lui al langen tijd vrienden waren. Er werd geschertst en gelachen en ook de dames gaven iets prijs van die stijve plechtigaandoende manier van doen, die aan deze hele partij een zekere stroefheid verleende. Enkel mister Crawford trok zich zo discreet mogelijk terug en zocht ander gezelschap.

— Nou ja, wij hadden het er net over, richtte Hamstein zich tot zijn dochter. Is het eigenlijk niet een beetje idioot en roekeloos, dat jij daar met al die ponden loopt te pronken. Een katastrofe werd het zo er toevallig een gauwdief aan boord moest zijn.

— Dat toevallig kan u best weglaten, want vergeet niet, zulke zaken worden altijd tot in de puntjes voorbereid.

Bij deze laatste woorden lette de spreker scherp op de onderscheiden personen van het gezelschap, doch geen enkel verdacht teken, geen enkele verraderlijke trilling liep over de aangezichten.

— Mensen u schijnt allen te lijden aan een obsessie. Daarnet wilde mister Gilroy mij ook al aanraden mijn kostbaarheden in de safe te bergen, zegde Helen zangerig.

— Wel Helen, ik begin te geloven, dat de heren gelijk hebben, je kan nooit weten. Wat is uw mening hieromtrent miss Timson, adresseerde Stebbins zich rechtstreeks aan de vriendin van Gilroy.

Net of zij een weinig schuchter aangelegd was, glimlachte zij even verveeld, doch dan antwoordde zij, nadat zij met een zenuwachtig gebaar haar weelderig hoofdhaar achterover slingerde :

— Nou ik was van plan dadelijk alles naar de safe te brengen, van zohaast wij aan boord kwamen, maar vervolgde zij lachend, wij vrouwen houden er nou een-

maal aan, offers te brengen aan de god der ijdelheid. Trouwens zegt u het eens zelf, mister Stebbins, zou u in sportkostuum naar zulk een feest durven komen. Natuurlijk niet en bij een vrouwelijk toilet horen nou eenmaal juwelen.

— Laten wij hopen, vervolgde dan weer Stebbins, dat wij van al die onprettige zaken gespaard blijven. Zijn wij accoord niet langer dan morgen heel vroeg al onze waarden naar de safe te brengen ?

— Accoord, stemde de bankier in, wij moeten in een vacantiestemming blijven, mister Stebbins, drinken wij nog een cocktail ?

Miss Stebbins had reeds een paar maal verstolen naar haar papa gekeken, doch deze verroerde niet.

Rafles verstond die blikken wel en had hij in de dag wel eens als zijn mening vooropgezet, dat het licht wel eens zou kunnen u'tgaan, dan dacht hij momenteel, dat diezelfde nacht eigenlijk nog niets ernstigs zou gebeuren. Hij had de tactiek van zijn mededingers reeds doorschouwd.

Toen miss Stebbins zich had overtuigd dat er voorlopig nog geen vuiltje aan de lucht dreef, gaf hij zich over aan de flinke zoon van de bankier, die zich tegenover haar in attenties en liefalligheden uitputte. En gelukkig voor miss Stebbins was de nacht net kort genoeg om een gloeiende leifdesverklaring te voorkomen.

HOOFDSTUK III

Verrassende Gebeurtenissen

De morgen daarop werd het een stormloop naar de steward, die van de passagiers tegen ontvangstbewijs de waardevolle objecten en juwelen in ontvangst nam ten einde ze in de safe onder te brengen.

Voldaan over de taak die zij volbracht hadden, waren er echter reeds een hele rist passagiers die de eerste ongemakken van de opkomende zeeziekte gewaar werden. Ieder weet, dat het hier geen ziekte betreft waaraan dodelijke gevolgen verbonden zijn, doch dit neemt niet weg dat een zeezieke zich de dood nabij waant. Een algehele depressie slaat de thermometer van het humeur onmiddellijk ettelijke graden beneden nul.

Maar iets dat het overgrote deel der passagiers vier en twintig uur later duizendmaal meer schokte was de mededeling, die de kapitein deed aan de opvarenden.

Na het ontbijt werd aan de passagiers medegedeeld, dat allen met uitzondering van hen, die door de zeeziekte geplaagd aan hun ziekbed gekluisterd lagen, zich op het voordek moesten verzamelen. Aanvankelijk vond niemand er een reden tot ongerustheid in, daar zij van mening waren, dat het hier de eerste oefening gold om vertrouwd te geraken met het gebruik van reddingsgordel. De lezer weet, dat zulke oefeningen opgelegd worden door de ministeries van zeevaart omdat er bij een scheepsramp, die nooit uitgesloten is, een massa mensen het leven bij inschieten, doordat zij door een waanzinnige paniek de ordemaatregelen van de scheepsleiding in de war brengen.

Eens dat dus de passagiers op de aangeduide plaats verzameld waren — ook mister en miss Stebbins, bemerkten wij onder deze — trad de kapitein voor de vergadering. Hij werd geflankeerd door een steward en een jonge vrouw. Het geroezemoes der stemmen verstomde en in ieders gelaat stond de spanning te lezen, want dat was

thans reeds menig man opgevallen, dat namelijk niets er op wees, dat het bedoelde oefening zou zijn waarom zij hier geroepen waren.

De kapitein keek enkele seconden stilzwijgend over de hoofden heen naar een onbepaald iets in de lucht. Zijn gelaat stond ernstig en strak gespannen.

Eindelijk hakte zijn korte soldatenstem de stilte in twee en...

— Dames en heren, begon hij, ik heb de plicht u een nieuws mede te delen, dat niet erg aangenaam zal zijn.

Even hield hij op met spreken en hij liet zijn ogen weiden doorheen de mensenrijen, die voor hem stonden, dan ging hij verder :

— Er is deze nacht een ongeluk gebeurd, dat in de eerste plaats mij, die mij verantwoordelijk voel voor uw welzijn en behoud, tot in de diepste vezels mijner ziel heeft geschokt. Dit ongeluk gebeurde van nacht. De reden waarom ik eerst thans u deze mededeling verstrek is tweëerlei. Ten eerste wou ik uw vroegste morgenuren niet vergallen, dat zou toch geen zin hebben, ten tweede omdat het van mijn kant onverantwoordelijk zou zijn geweest door een overhaaste bekendmaking het onderzoek in de war te sturen.

De kapitein zag hoe een stille beroering zich van de passagiers meester maakte. Er werd geen enkel woord gesproken, doch in de schuwe blikken, die de heren mekaar toewierpen, de veelbetekende gebaren der vrouwen, die, de een haar handen om haar handtasje klemde de andere krampachtig in haar zakdoek beet zegden genoeg.

— Deze nacht, mijne dames en heren, werd er ingebroken in onze brandkluis en alle juwelen en waardevolle zaken zijn verdwenen.

De stilte, de absolute stilte, welke thans

inviel, sarcatisch stampten de machines verder en het eentonige lied van de golvende, klotsende zee klonk als het ironisch lachen van een berggeest. Deze angstaanjagende stilte duurde slechts enkele seconden. Dan opeens sneed een gillende vrouwenstem door deze stilte :

— Al mijn bracelets verloren...

Deze uitroep schrok de andere mensen op uit hun hypnose.

— Ik heb het wel goed geweten, dat er bandieten aan boord waren, hoorde Stebins Hamstein zeggen, die niet ver van hem afstond.

— Maar hoe is zoiets in Godsnaam mogelijk ? schreeuwde een ander, waarom moeten wij dan safes hebben.

— Maar wie kon nou zoiets vermoeden ?

— En de waardepapieren, vroeg een aristocratisch uitziende heer op jaren, zijn die onaangeroerd ?

— Geruïneerd, ben ik, geruïneerd, klonk het wanhopig van uit een andere hoek.

— Verduiveld, riep een slordig uitziend man, daar stel ik de Compagnie voor verantwoordelijk, of de kapitein, maar mijn geld moet ik terug hebben...

— En de dader, wat is er met de dader, schreeuwde iemand. Kennen zij de dader niet. Het moet toch niet zo moeilijk zijn de juwelen terug te vinden. De persoon, die de diefstal pleegde zal zijn buit zeker niet in zee geworpen hebben...

De kapitein had zich aan zulke uitroepen verwacht en liet ze dan ook stilzwijgend over zijn hoofd heengaan. Hij achtte het noodzakelijk, dat de mensen hun opgekropt gemoed konden luchten, want hetgeen hij aan zijn eerste mededeling had toe te voegen was bepaald niet van aard om ze over de ontzetting die zich van hen meester gemaakt had, heen te helpen.

Hij riep dan ook de steward bij en deze slaagde er na enkele minuten in de schreeuwers tot bedaren te brengen.

— Mevrouwen, Mijne Heren, hernam de kapitein dan het woord. Uit de reactie, die ik bij u mocht vaststellen ; kan ik opma-

ken, dat het bericht u diep geschokt heeft. Ik zou u echter willen verzoeken kalm te blijven want hetgeen ik u nog te zeggen heb, is aangrijpend en ontstellender dan hetgeen u gehoord hebt.

Weer maakte hij een kleine pauze. Zijn toehoorders schenen zeer van de wijs gebracht en hun zenuwen stonden blijkbaar strak gespannen.

— Een andere ramp veel erger en veel groter van draagwijdte heeft deze nacht dit schip bezocht. Deze morgen trof de steward van dienst onze medereiziger de edelachtbare heer Gilroy dood in zijn cabine aan. De ongelukkige werd vermoord, waarschijnlijk door een inbreker, die hij verraste bij zijn zielig werkje. Ik verzoek u...

Niemand hoorde nog iets van de woorden die de kapitein hun toestuurde.

Het zag er naar uit of onder de passagiers een paniek zou zijn uitgebroken, iets, dat de plannen van de mensen met het onderzoek belast, geheel in het honderd zou hebben gestuurd. De vrouw, die de kapitein vergezelde greep dan ook krachtdadig in en overschreeuwde de lawaaierige menigte.

— Ieder begeve zich onmiddellijk naar zaal nummer vijf. Bevel van het gerecht. Om er een gedetailleerde opgave te doen van hun bezittingen, die zij in de safe gebracht hebben.

Het feit, dat de getroffenen opgeroepen werden actief deel te nemen aan het onderzoek der zaak, belette dat een algehele chaotische toestand in het leven werd geroepen, toestand die allesbehalve bevorderlijk is voor een doel- en planmatig onderzoek.

De praatjes gingen verder hun gang, doch het was opmerkenswaardig hoe veel bezadigder er geredeneerd werd.

— Waarom zoeken ze niet dadelijk achter de dief, merkte mister Hamstein op, ze geven hem een kans alles goed te verbergen en een gunstig alibi op te stellen.

— Alibi, antwoordde de zoon van de bankier, die er aan hield niet te ver van de rokken van zijn mama te lopen, iets waar-

aan de nabijheid van miss Stebbins niet vreemd was, een alibi is in deze zaak makkelijk genoeg gevonden, tijdens de nacht slaapt elk eerlijk mens.

— Maar de dief sliep niet en dus moet hij zich een alibi verschaffen, hield de bankier staande. Dat is toch duidelijk.

— Zo erg duidelijk vind ik niet dat het is, antwoordde zijn zoon. Maar, zo vervolgde hij zich tot mister en miss Stebbins wendend, ik moet er u mijn spijt over uitdrukken, dat u tot de ergst getroffen behoort.

— Ik moet moeite doen om niet te gaan wenen en aan de andere kant zou het mij goed doen als ik het kon, want er is zo iets dat mijn keel toenijpt.

— Blijf kalm, liefste Helen, kalm, vermaande mister Stebbins, de juwelen komen wel terug voor de pinnen.

— Ik geloof het nooit zuchtte de lieve dochter van de diamantman had ik nou toch maar alles thuisgelaten.

— Ik vind het heel erg, zuchtte mistress Hamstein, die tot nog toe geen woord gesproken had maar wat baat het te jammeren, de zaak is gebeurd, laten wij nou maar hopen, dat ze de dader te pakken krijgen.

— Die kans is, denk ik zeer groot, meende de jonge heer Henry Hamstein. Ik kan moeilijk aannemen, dat iemand met zulk een buit, vooropgesteld, dat ze hem hier op het schip niet krijgen, door de douane geraakt te New York.

— Waarde vriend Hamstein, wij zijn niet de enige slachtoffers en gezien er een diefstal werd gepleegd van belang, zal de kapitein die burgerlijk verantwoordelijk is, wel al het mogelijke doen om achter de daders te komen.

Inderdaad, stemde de jonge heer met deze woorden in, laten wij liever onze ogen flinke openhouden, misschien kan een of andere aanwijzing, die wij de kapitein mogelijk kunnen verstrekken de politie op een spoor brengen.

— En dan die moord nog 's jongens, wat wij nou allemaal moeten meemaken, kloeg de oude Hamstein, wie weet welke grote gevaren ons allen bedreigen.

Zoals het gewoonlijk gaat bij zulke gebeurtenissen gaat aller aandacht zich concentreren rond de vermoedelijke dader en wordt er veel minder aan de vermoorde zelf gedacht. Dat Rafles en Charles dit niet deden spreekt van zelf. Eens die eerste reacties geuit in duizend zuchten en klachten om het verlies van hun bezit, viel de angstaanjagende zekerheid in hun midden iemand te hebben, aan wier handen bloed, vers bloed kleefde, deed bij de dames het bloed in hun aderen verstarren, en ieder dacht van zich zelf, dat hij of zij het mogelijke slachtoffer was, dat de bandiet voor een volgende maal uitverkoren had.

Ook mister Hamstein gaf uiting aan deze angstphychose, die hem aangegrepen had. Mister Stebbins trachtte de bankier tot bedaren te brengen.

— Ik begrijp ten volle uwe reflexies, mister Hamstein, doch laat mij toe u te doen opmerken, dat u zich al te erg door uw zenuwen laat beetnemen.

— Papa is krankzinnig zenuwachtig, verzekerde Henry, maar uiteindelijk vindt hij toch steeds zijn evenwicht terug.

— Kijk, kijk...

Miss Stebbins rukte haar papa aan de armen trok de aandacht van het hele gezelschap op een rilde vrouwenfiguur in zware rouw. Zij ging naar het vertrek van de kapitein en de passagiers maakten eerbiedig plaats om haar doorgang te verlenen. Ook zij, de favorite van de vermoorde kwam aangifte doen van haar gestolen juwelen.

Een doodse stilte viel in, een stilte die ook bleef voortduren nadat de indrukwekkende vrouwenfiguur terug het vertrek verlaten had. Eindelijk was het de beurt aan mister en miss Stebbins om binnen te treden.

Achter een tafel zat naast de kapitein aan de ene kant de steward en aan de andere de vrouw, die wij reeds hebben zien optreden tijdens de proclamatie van de kapitein.

Eens de nodige aanduidingen verstrekt, verstoutte zich Stebbins om de vrouw, die blijkbaar het onderzoek leidde een vraag te stellen.

— Mogen wij hoop koesteren de juwelen terug te zien, vroeg hij haar.

— Zeker mag u dat mijnheer. Ik zie dat uw verlies verschrikkelijk groot is. U is diamanthandelaar, niet? Wel mister Stebbins het is niet uitgesloten, dat wij u vrij spoedig gunstig nieuws kunnen mededelen.

— Waarom fouilleert u de lui niet, miss. Ik zou denken, dat u op die manier best op een spoor zou kunnen komen.

— De dader draagt zijn buit niet op zich, sir, hij is een beroepsdief en kent al te goed alle knepen van zijn vak.

— En waarom niet dadelijk de kajuiten onderzocht. U mag het mij niet kwalijk nemen, maar is dat niet een beetje nalatig.

— Ik begrijp uw ongeduld volkomen, sir, maar u moet vertrouwen hebben in ons en onze handelwijze niet steeds bekritisieren. Ieder heeft zijn sitel, nietwaar? U kan gaan mister Stebbins.

— Eén vraag nog, miss, vergeeft u mij mijn vrijpostigheid. Hoe werd mister Gilroy vermoord.

— Met dolksteken... maar maakt u niet bezorgd ook die zaak knappen wij op.

— Dank u, beste miss, dank u... ziet u een mens zou op de duur nog gaan vrezén, dat...

— Neen, neen, geen zorgen, wij hebben onze voorzorgen genomen.

De physionomie, die zowel mister als miss Stebbins vertoonden toen zij terug aan dek kwamen, was er een van in-treurigheid en misère. Daar echter elkeen met zijn eigen gedachten en gevoelens reeds genoeg te doen had viel niemand hen lastig. Behalve natuurlijk Hamstein die blijkbaar in Stebbins zijn troostengel in de nood had gevonden.

HOOFDSTUK IV

Onverklaarbare Dingen

Nadat in de grote cabine nummer vijf, die voor de gelegenheid in bureau was omgedoopt, de controle beëindigd was en Miss Parkins nog even een paar zaken nakeek, begaf zij zich naar de kapitein, die ondertussen naar zijn eigen cabine teruggekeerd was.

Miss Parkins, die deze morgen samen met de kapitein en de steward, zich tot tolk hadden gemaakt van de treurige zaken, die zij hun passagiers hadden mede te delen, was niemand minder dan een privé detective, die de directie van de Red Star Line op al haar schepen had ingezet. Niet dat natuurlijk op elk schip en op elke reis zulk een beroepsdetective aanwezig was, dat was praktisch onmogelijk, doch af en toe, zeker wanneer de compagnie al was het zelfs maar een vaag luchtje had gekregen van dreigend onraad werd aan de kapitein zulk een persoon toegevoegd. De heren van de maatschappij kennen hun klanten en het was dan ook niet te verwonderen, ook al had niemand vermoed, dat tijdens deze reis zulke griezelige dingen zouden gebeuren, dat de maatschappij het nodig had gevonden de Westminster op haar reis naar Amerika miss Parkins mee te geven.

Voor miss Parkins was het ook de eerste maal dat zij met de Westminster meemoest en het is zeer twijfelachtig of zij er, al was het maar even aan gedacht had, dat zij net tijdens deze eerste reis voor zulke ingewikkelde problemen zou geplaatst worden. Reeds meer dan een jaar voer zij in dienst van de Red Star op de verschillende lijnen der maatschappij. Buiten een paar banale gevalletjes van diefstal of geschillen tussen reizigers had zij tot nog toe geen enkele zaak van groter belang op te knappen gekregen. En nou op eenmaal stond zij hier voor een raadsel, geen onschuldig kruiswoordraadsel doch een diefstal van belang met manslag. Was zij onmiddellijk overtuigd geweest dat haar hier geen gemakkelijke taak te wachten stond, dan won in haar deze opvatting meer en meer veld,

naarmate haar onderzoek vorderde. Zij diende zich te houden aan bepaalde richtlijnen haar door de directie gegeven, richtlijnen, die er meestal op gericht waren de passagiers nooit in hun eergevoelens te krenken, en zij voelde zich door deze voorschriften thans wel gehandicapeerd.

Net daarom had zij niet direct ingegrepen, alhoewel zij zich niet ontveinsde dat in zulk soort zaken dikwijls de tijd een belangrijke, zelfs soms overwegende factor speelde. Niettegenstaande zij zich dus wel een weinig gekortwiekte voelde was zij vast besloten deze zaak tot een goed einde te brengen.

— Ik vrees, dat ik u niet bijster veel nieuws kan brengen, kapitein.

— Heeft de enquête betreffende de gedeponneerde juwelen zo weinig nieuws aan het licht gebracht ?

— Dat zou ik nou precies niet durven beweren. Ik heb vergelijkingen gemaakt en slechts een zestal dames verstrekten inlichtingen die afwijken van de notities op hun fiche. Ik acht het echter uitgesloten, dat een van hen zou zijn bezielde door de wens van de algemene verwarring te willen profiteren om zich onrechtmatig een juweel toe te eigenen. Ik wijt deze verschillen enkel aan de geestesoverspanning, waarin wij deze mensen thans hebben moeten onderwerpen.

— Mogelijk...

De kapitein schikte een paar velletjes papier, die over zijn tafel verspreid lagen en zijn keel schrapend herbegon hij :

— Ik zit in een lastig parket, miss Parkins, zo u er niet in slaagt de juwelen terug te vinden en de moordenaar aan het gerecht over te leveren als wij te New York aan wal gaan, dan betekent dit mijn ontslag. Weet u wat dat betekent voor een zeerob als ik ?

— Vergeet niet, dat mij hetzelfde lot beschoren is, kapitein antwoordde zij aanminnig lachend. Maar wij zullen slagen. Jammer dat zo iets moest voorvallen op mijn eerste reis met de Westminster. Doch niettegenstaande wij dus slechts enkele dagen samenwerken hoop ik, dat wij vruchtbaar zullen coöpereren.

— Miss Parkins ik hoop niets minder.

— Het is mijn gewoonte vervolgde zij, steeds met open kaart te spelen tegenover de kapitein van een schip, ten ware de zaken zo staan, dat ik onmogelijk een woord kan reppen, zonder afbreuk te doen aan de systematiek van het onderzoek.

— Dank u voor het vertrouwen, miss, ik ken de mensen een beetje en ik ken zeker mijn schip.

— Met al die drukte hebben wij nog geen tijd gevonden samen een volledig verslag op te maken over de gebeurtenissen. Laat ons de zaken eens goed bekijken en wie weet vinden wij geen spoor, dat wij tot nog toe veronachtzaamd hebben.

— Volledig accoord.

— Vertel nog even hoe u eigenlijk tot de ontdekking bent gekomen van de diefstal.

— De brandkluis bevindt zich dus tussen mijn cabine en de cabine nummer 5, die u genoegzaam kent. Een bestendige wacht patrouilleert steeds in de onmiddellijke omgeving. De aflossinguren voor de nachtwacht zijn, twee en twintig uur, twee uur en zes uur.

— Komt het wel eens voor, dat deze uren gewijzigd worden ?

— Neen nooit. Toen de wacht van zes uur zijn post ging betrekken, vond hij nergens Maggore, die om twee uur was opgegaan. Hij ging dan natuurlijk eens verder kijken en kwam dan dadelijk tot de ontdekking, dat de deur van de safe los stond. Hij trad binnen en vond er Maggore gebonden aan handen en voeten en met een prop in de mond. Wat er met de matroos gebeurde weet u !

— Ja, slechts enkele minuten nadat hij zijn post had bezet, werd hij overvallen en met chloroform onschadelijk gemaakt. De dader moet dan de kajuit zijn binnen ge-

drongen, heeft de safe opengebroken en stal de juwelen.

— Hebt u kunnen nagaan, hoe de dief bij het openbreken is te werk gegaan. Naar mijn oordeel was het een bergplaats, die practisch nooit te openen was.

— Kapitein het is een raadselachtige zaak. Wat de kajuitdeur betreft. Hier werd heel zeker gebruik gemaakt van een looper. De brandkast, dat is iets anders. Het is mij nog niet mogelijk geweest nauwkeurig te bepalen hoe de dief te werk is gegaan. Op het slot zijn krassen merkbaar, doch hoe hij de deur kon openen zonder ze te forceren en ze daarna weer te sluiten, zodat men bij de eerste oogopslag geen kwaad zou vermoeden, dat begrijp ik niet.

— Voor mij blijft het een even groot raadsel, beaamde de kapitein.

— Wie is die Maggore eigenlijk ?

— Een eerlijke kerel, hij vaart reeds jaren met mij.

— En de andere leden van de wacht.

— Lipool en Staurin bedoelt u ? Neen, ik kan moeilijk aannemen, dat u onder deze mannen naar de daders moet zoeken.

Maar je kan nooit weten, een van hen kan wel medeplichtig zijn.

— Dat nooit, miss, daarop zou ik durven zweren.

— Verontschuldig mij kapitein, maar u moet bedenken dat wij geen enkel punt mogen verwaarlozen. En nu de moord op Gilroy... Wanneer heeft u dat juist ontdekt ?

— Gilroy was een slachtoffer van de zeeziekte. Zijn kajuit was dus zoals dus gewoonte is bij zulke omstandigheden niet gesloten. Om half acht ging de steward zien hoe hij het maakte en toen...

— Wilt u mij die steward roepen ?

— Graag.

De kapitein sprong op en riep van aan de deur de steward Oldham binnen. Deze meldde zich zo dadelijk aan.

— Gaat u zitten, Oldham, miss Parkins zou u graag enige vragen stellen.

De man nam plaats op een stoel naast de detective.

— Wel, steward, jij hebt heus het lijk onaangeroerd gelaten ?

— Absoluut, zodra ik het bloed bemerkte op de grond verwittigde ik de kapitein.

— Ik heb het eigenaardig gevonden, dat de man, die slechts een enkele wonde in de rug vertoonde, doch wel verscheidene in buik en aangezicht, met zijn rug naar de zoldering gekeerd lag.

— Ik heb hem niet aangeraakt miss, ik bevestig dat formeel.

— Heb jij Gilroy naar zijn kajuit gebracht toen hij last kreeg van de zeeziekte.

— Ja.

— Wanneer ?

— Gisternamiddag rond zes uur.

— Heeft hij zich ontkleed voor hij zich te bed legde ?

— Neen, hij gaf er de voorkeur aan zich gekleed neer te leggen, want hij was van mening, dat het maar enkele uurtjes zou geduurd hebben.

— Welk kostuum droeg hij ?

— Een licht bruin met smalle streep ?

— Bent u daar heel zeker van ?

— Volstrekt.

— Acht u het mogelijk, dat Gilroy van kleding kon verwisselen ?

— Ik vind het zeer onwaarschijnlijk, een zeezieke denkt daar gewoonlijk niet in het minst aan.

— Had hij het bijzonder erg zitten ?

— De ziekte bevond zich eerst in haar beginstadium. Hij had wel moeite om te marcheren, zei hij toen ik hem wegbracht.

— Heeft u hem gisteravond nog een bezoek gebracht ?

— Rond negen uur.

— Hoe was zijn toestand toen ?

— Naar hij beweerde veel slechter dan in de namiddag.

— Had hij nog gebraakt ?

— Neen.

— En deze morgen, niets gevonden ?

— Ook niet ?

— Nog een vraagje. Kan u mij zeggen of zijn vriendin hem gisteravond heeft gezelschap gehouden ?

— Daarop kan ik niet met zekerheid antwoorden miss, doch ik geloof, dat de dame zelf zich niet al te best voelde.

— Dank u steward, je kan gaan.

De man groette vriendelijk en verdween.

— Een raadsel was en is het, kapitein.

— Ziet u geen licht miss Parkins, u stelde zulke rare vragen.

— Vind u kapitein ? Luister u zal direct begrijpen. Eerste punt iemand die verscheidene steken heeft ontvangen, een slechts in zijn rug en verscheidene in de buik zou normaal op zijn rug moeten liggen. En dit is niet het geval met Gilroy. Tweede punt : toen de steward hem naar bed bracht droeg hij een lichtbruin kostuum, van morgen had hij een ongestreept donker bruin pak aan. Derde punt : Een zeezieke braakt, dat is toch naar ik zou menen het kenmerkend verschijnsel van deze ziekte, hij niet, maar hij heeft ge-rookt, dat is mij tijdens het onderzoek in de kamer reeds opgevallen.

— Wat hebt u daarmee op het oog ?

— Ik kom tot de conclusie, dat Gilroy niet zeeziek was, doch alleen maar deed alsof, om zich een alibi te verschaffen, ten tweede dat hij van nacht zijn kajuit heeft verlaten en van kleding heeft verwisseld en ten derde, dat hij niet in zijn kajuit vermoord werd...

— Waaruit wij dus zouden kunnen besluiten, dat Gilroy niet vreemd is aan de lichte der brandkast.

— Daar zit hem juist de moeilijkheid. Het is niet uitgesloten dat hij de diefstal pleegde, doch dat hij op zijn beurt bedrogen is uitgekomen.

— Werd uit zijn kajuit iets ontvreemd ?

— Voor zover ik weet niet. Doch er werd reeds een onderzoek ingesteld.

— En wat is het resultaat ?

— Wanneer iemand twee valiezen heeft van verschillende afmetingen, dan is het normaal dat hij de kleinste op de grootste plaatst. Wel, kapitein, in de kajuit van Gil-

roy bevonden zich twee wijmen valiezen en... de grootste stond boven op de kleine.

— U hebt een buitengewoon opmerkingsvermogen, miss.

— Dat zal het onderzoek uitwijzen, kapitein. En nu tot kijks. Ik ga even een kijkje

nemen op dek.

Zij stak de kapitein de hand toe en deze drukte de rilde vingers van miss Pakins hartelijk.

— Veel succes, miss !

HOOFDSTUK V

Er komt enige Opheldering

Nadat miss en mistress Stebbins zich met een aanvaardbaar excuus van het gezelschap van de bankier Hamstein hadden weten los te maken, begaven zij zich naar hun cabines. Tot hiertoe hadden onze twee vrienden nog geen tijd en gelegenheid gevonden met elkaar van gedachten te wisselen en de stand van zaken op te maken. Tijdens de proclamatie van die morgen had Charles herhaalde malen Rafles in zijn arm genepen, doch deze vertoonde geen zweem van verrassing, tenzij het gehuichelde gevoel van ontsteltenis om zijn verloren bezit. Charles echter wist beter en hij wist dat de grote onbekende zijn brein martelde om enig licht te vinden in de duistere zaak, die hij hier thans vernam. Even ongeduldig als altijd had de jonge man op zeker moment er bij zijn meester op aangedrongen zich terug te trekken en de zaken maar vlug te gaan bepraten, doch Rafles had er de voorkeur aan gegeven gewoon in het gezelschap te blijven. Voorzichtigheid is de moeder van de porceleinwinkel. En het kwam er vooral op aan niet in het minst enige argwaan te wekken, noch tegenover deze die het onderzoek in handen hadden noch tegenover de daders van de misdaad. Doch eindelijk

stelde Rafles het ongeduld van zijn medewerker niet langer op de proef en pas waren zij in de kajuit van mister Stebbins gekomen of het gesprek nam een aanvang.

— Begrijp jij er iets van, vroeg Charles dadelijk ?

— Nog niet erg veel, maar toch reeds genoeg om mij toe te laten er een eigen oordeel over te vormen.

— En dat is...

— Laat mij toe daarover nog voorlopig het stilzwijgen te bewaren. Oefen je een weinig in het speurdersvak ik zal je straks wel een tip geven.

— Wie kan Gilroy hebben vermoord ?

— Erg onduidelijk lijkt mij dat vooralsnog niet.

— Meen je... Crawford ?

— Ja. De man is vandaag nog niet aan dek verschenen, hij simuleert dus zeeziekte.

— Hij kan ook werkelijk ziek zijn.

— Totaal uitgesloten, gisteravond was hij zo gezond als een vis en daarenboven

heeft hij tijdens een gesprek losgelaten, dat deze reis lang niet zijn eerste was.

— Zodat naar jou mening, de oplossing voor de hand ligt.

— Halt, niet te hard doordraven. Ik ben er zeker van dat verscheidene andere factoren een groot gewicht in de schaal werpen.

— Verdenk jij anderen.

— Enigszins. Maar wij moeten de vragen in onlogische volgorde stellen als ik mij zo mag uitdrukken. En de eerste vraag is volgens mij : Waarom werd Gilroy vermoord ? Als wij dat weten vinden wij heel zeker ook de dader.

— De kapitein liet van morgen verstaan, dat diefstal de oorzaak zou zijn geweest.

— En ik ben overtuigd van het omgekeerde. Wij staan voor een zuivere moordzaak zonder bijbedoelingen.

— Waarop steun jij je om dat te beweren ?

— Wel, Charles om de eenvoudige reden, dat Gilroy niet in zijn kajuit vermoord werd.

— Hoe kom je daar aan ?

— Het is een louter veronderstelling gebaseerd op het feit, dat toen wij ons om twee uur op weg begaven om de brandkast te lichten, er in de kajuit van Gilroy licht brandde.

— Jij hebt aan de deur zelf kunnen horen, dat hij werkelijk binnen was.

— Ik heb niets gehoord maar ik rook dat iemand engelse sigaretten rookte.

— Dat was Gilroy. Een inbreker rookt nooit tijdens zijn werkzaamheden.

— Daar heb je gelijk in.

— Om kwart voor drie nadat wij de brandkast gelicht hadden en we onze juwelen in ons papiermandje hadden verstopt, ben ik, nadat jij al weer sliep, naar de kajuit van Gilroy teruggegaan. Toen was er geen licht meer ; de deur stond tegen en ik ging binnen. Gilroy was er niet, in het asbakje lagen vele sigaretstomppeltjes, wat tussen haakjes gezegd, mijn thesis van daareven bevestigt.

— Waarom wilde jij het risico lopen met Gilroy openlijk in botsing te komen, als hij nou eens in zijn kajuit geweest was.

— Om een degelijk excuus zou ik zeker niet verlegen hebben gezeten. Maar ik moet je meedelen, dat indien ik gevreesd had hem in bed aan te treffen, ik deze nacht bij hem niet zou binnengedrongen zijn.

— Waren er dan tekens voorhanden, die je toelieten te vermoeden dat hij weggegaan was.

— Waarom hebben wij vannacht de safe gelicht, Charles ? Om mogelijke concurrenten voor te zijn, nietwaar. Ik vermoedde zo een beetje, dat Gilroy, die naast diamant- en deviezensmokkelaar ook nog specialist is in brandkasten, niet zou wachten tot het einde der reis om zijn slag te slaan.

— Zou hij in staat zijn om...

— Natuurlijk. Denk je dat zijn vriendin hem anders zou hebben aangeraden de juwelen in de safe op te bergen. Haar houding heeft zijn bedoelingen blootgelegd. Gilroy had besloten de brandkast open te breken.

— Goed, doch verder, wat gebeurde er nog ?

— Ik had geluk. Hij was net het terrein gaan verkennen. Toen ik voelde dat de deur niet afsloten was, wist ik zeker, dat hij niet binnen was. Gilroy was er de man niet naar om zijn deur los te laten zo de zeeziekte hem er niet toe dwong. En aangezien hij pas had gerookt was hij niet ziek. Ten einde bij het minste onraad kunnen binnen te vluchten liet hij de deur slechts tegen staan.

— Wat was het doel van je expeditie William ? En tussen haakjes, mag ik weten waarom je mij rustig hebt laten slapen ?

— Jonge dames moeten 's nachts rusten, zei Rafles glimlachend, aldus deze laatste vraag ontwijkend. Ik ben niet langer dan twee minuten in de kajuit gebleven. Wat mijn aandacht getrokken had ? Wel tegenwoordig reist bijna niemand meer met wijmen valiezen — niet verwarren met rieten koffertjes Charles — Gilroy nou bracht en heeft twee van deze voorhistorische gedrochten aan boord, deze in de plaats van in de pakkamer, in de kajuit geplaatst.

— Heeft je onderzoek enig resultaat opgebracht ?

— Denkelijk, maar daarover krijg je over enkele uren meer te horen, maar vooraleer ik er niet zeker van ben, zwijg ik.

— De moord op Gilroy heeft onze plannen verbrod, William. Wie is de dader ? Of beter, eerst en vooral : waarom werd Gilroy vermoord ? Op deze vraag heb je mij ook nog geen antwoord gegeven.

— Zo moeilijk om 'uitdenken schijnt mij dat ook niet toe.

— Zo ik wist, wie Crawford is, zou ik je wel niet met deze vraag moeten lastig vallen.

— Daarover kan ik mij ook niet uitspreken. Doch dat hij een onguur element is, daar zijn wij, geloof ik beide, wel van overtuigd.

— En of. Ik vind het zeer eigenaardig, dat een handelsreiziger die voortdurend het traject Europa-Amerika en vice versa doet, per boot reist.

— Daarin ben ik het volkomen met je eens.

— Wat mij daarenboven op mijn hoede stelde was het feit, dat deze man zonder enige aanleiding met ons kennis wilde aanknopen, waaruit te besluiten valt, dat hij een zwak heeft voor lieden, die in diamant handelen.

— Daarenboven toonde hij veel meer belangstelling in jou dan in mij. Ik had succes bij alle mannen, behalve bij Crawford, die zijn pionnen op jou scheen af te stemmen.

— Om de slechtste noot te noemen, Crawford heeft een grote fout begaan door in te gaan op mijn zinspeling van het Centuryhotel. Eerstens komen wij daar nooit en ten tweede ligt dat hotel helemaal niet op Trafalgar Square, zoals hij toegaf doch wel in Oxfordstreet.

— Daar had ik nog niet op gelet. Maar om terug te keren tot de misdaad op Gilroy heb jij ook niet gemerkt, dat Gilroy en Crawford schijnbaar vijanden waren.

— Dat heb ik. Toen Crawford zich tijdens het bal terugtrok nadat Gilroy met zijn vriendin ons gezelschap hadden vervoegd, noteerde ik deze handeling als een

klaar bewijs van vijandschap. Maar ik meen ook te hebben kunnen vaststellen dat beide mannen, niettegenstaande zij bij de wederzijdse voorstelling aan mekaar deden alsof zij elkaar nog nooit gezien hadden, wel degelijk elkaar sedert jaren kenden. De manier waarop zij elkaar de hand drukten bewees mij dat. Een mens heeft soms van die eigenaardige reflexbewegingen, die veelbetekenend kunnen zijn voor een geïnteresseerd oog.

— Dat schijnt mij de zaak toch een weinig duidelijker te maken. Een vete...

— Ja, maar welke vete. En welke bewijzen bezitten wij, en welke aanduidingen om te beginnen.

— Ik geloof, dat wij ons beter niet met deze zaak zouden inlaten, William. Wij zullen al last genoeg hebben om de juwelen verborgen te houden en ze aan land te krijgen.

— Charles, de zaak interesseert mij. Ik wil weten met wie wij te doen hebben.

— Nu als jij er dan toch op staat om het gevaar dat wij lopen nog wat te vergroten.

— Gevaar, ik zie niet goed in welk gevaar er zou bestaan voor ons.

— Jij vindt dat alles doodgewoon, William, maar ik ben Rafles niet.

— Wij zullen er genoeg aan beleven Charles. Of zou jij rustig kunnen slapen in de gegeven omstandigheden.

— Neen, dat niet, moest deze bekennen, maar toch...

— Wij zijn accoord, besloot Sir Thomas.

— Zouden wij niet eerst trachten aan dek een of ander spoor van de moord te ontdekken. Het komt er op aan te weten waar de misdaad gepleegd werd.

— Dat heb ik deze morgen reeds gedaan, terwijl wij met onze vriend de bankier over het dek wandelden.

— Meen jij dat zulk oppervlakkig onderzoek volstaat ?

— Oppervlakkig, dat is het woord niet. Terwijl jullie kletsten heb ik mijn ogen de kost gegeven.

— En... ?

— Er is geen enkel bloedspoor buiten de

kajuit te bespeuren.

— Dat is bijna onmogelijk, zoals die man geraakt was.

— De moord is zeker niet op het dek geschied.

— Maar dan zal het overbrengen van het lijk toch zeker sporen nagelaten hebben.

— En als er nou eens in het geheel geen lijk werd vertransporteerd.

— Dat begrijp ik niet. Gilroy werd volgens jou mening niet in zijn kajuit vermoord, de misdaad geschiedde dus op een andere plaats. Gevolg : het lijk moet van de plaats der misdaad naar de kajuit gebracht zijn.

— Dat is jou thesis. Maar de mijne luidt anders.

— Je wordt weer ingewikkeld, William...

— Als de moordenaar Gilroy een dolkstoot heeft toegebracht zodat hij bewusteloos was en dan zijn slachtoffer naar zijn kajuit gebracht heeft en hem daar verder heeft afgemaakt, wat dan ?

— Daar had ik niet aan gedacht.

— Ik wel, en alles wijst er op, dat ik niet ver van de waarheid blijf.

— Je schijnt erg zeker van je stuk, waarom dan niet naar onze vrouwelijke detective toegegaan.

— Dat ben ik ook van plan en wel om zeer bijzondere redenen. Doch zeg mij eens Charles, heb jij niets bijzonders gemerkt aan de vriendin van Gilroy ?

— Ja, dat de juwelen, die zij droeg tijdens het bal valse waren, echte imitatie.

— Ons bedriegen zij daar toch niet mee. Maar heb je niets anders bemerkt ?

— Natuurlijk, dat zij deze valse juwelen naar de safe gebracht heeft voor echte.

— Je maakt vorderingen, wanneer heb jij de vrouw voor de laatste maal gezien ?

— Deze morgen, zegde Charles verwonderd op deze vraag, waarop zijn meester zo goed als hij het antwoord kende.

— Is je niets aan haar opgevallen ?

— Zij droeg de rouw.

— Juist, maar verder...

— Niets.

— Neen ? Vindt jij het normaal, dat een persoon, die in zulke intieme betrekkingen stond met de vermoorde aangifte komt doen, voor het oog van het hele schip.

— Inderdaad normaal is dat niet.

— En dan, haar kleding. Wie reist er in 's hemelsnaam met rouwklederen bij zich. Een zwarte jurk, een mantel, dat zou nog gaan, maar er is geen enkele vrouw die op reis zwarte kousen meeneemt. En de vriendin van Gilroy was in zware rouw. Het is dus zeker ongewoon, dat zij, die bij het vertrek geen rouw droeg, nou opeens volledig in het zwart staat.

— Meen jij dus dat zij zou medeplichtig zijn ? Dus, is het hier in zeker zin een liefdedrama ?

— Daar geloof ik geen spaan van. Maar zeker is, dat deze vrouw de gebeurtenissen heeft voorzien.

— Wat een probleem.

— Jammer en weeklaag niet. Denk in je eenzaamheid na over de feiten. Ik ga de detective een ernstig bezoek brengen. Help mij even de juwelen bij mekaar halen.

— Ga je... Je gaat toch niet...

— Ik bereid mij voor op alle eventualiteiten. Tot straks.

— Wel tot seffens dan.

Rafles sloot de deur achter zich, Charles verwonderd achterlatend.

HOOFDSTUK V

Bij de Detective

De grote onbekende ontmoette miss Parkins op het tussendek. Hij wilde haar niet aanspreken onder de ogen van verschillende passagiers. Tot zijn groot genoegen bemerkte hij, dat de vrouw zich naar haar vertrekken begaf. Dat was de grote onbekende nog veel liever dan dat zij zich naar haar kajuit nummer vier zou hebben begeven. Hij wenste absoluut haar zo ongezien mogelijk te naderen en aan cabine nummer vier stond niet alleen een bestendige wacht geposteerd, doch daar was het gevaar, dat hij de steward of de kapitein tegen het lijf zou lopen, niet denkbeeldig.

Raffles volgde de vrouw met de ogen en eens dat zij achter de kabinen verdwenen was, ging hij haar slenterend achterna, er wel op lettend, dat niemand hem speciaal in het oog hield. Zo geraakte hij ongezien tot aan de deur van de kabine van miss Parkins. Hij klopte zachtjes aan. De detective opende persoonlijk de deur.

— Miss Parkins.

— Wat verlangt u van mij, mister Stebins.

— Ik wens u te spreken, miss Parkins.

— Komt u binnen, sir.

Raffles trad langzaam het vertrek binnen en nam alles aandachtig op. Miss Parkins sloot achter hem de deur af.

— Gaat u zitten, sir, ik zou u willen vragen geen acht te slaan op al die zaken, die hier rondslingeren. Al die zorg met die...

— Zij hield plotseling op met spreken, alsof zij er zich plots van bewust werd, dat de man hier tegenover haar een der hardst getroffen was van de nacht en hij misschien niet graag meer over deze zaak hoorde spreken. Doch de zogenaamde diamanthandelaar voleindde zelf glimlachend de zin.

— Met die diefstal van de juwelen en de

moord op mister Gilroy.

— Juist, dat wilde ik zeggen.

Tussen deze twee mensen viel een ogenblik stilte, die aandeed als een verveelend hiaat in het onderhoud, doch die integendeel geen van de twee personen aanvoelde, daar ieder de gedachten van de andere trachtte te raden.

— Kijk, sir, het behoort niet tot mijn gewoonten reizigers toe te laten in mijn private kajuit, maar ik had er zo een voor gevoel van dat u mij belangrijke zaken te vertellen had en daarom wilde ik niet dadelijk alle toegangswegen afsluiten.

— Hoe kwam u er bij, miss, dat ik u belangrijke mededelingen kon verschaffen.

— Ik dacht aan uw houding van deze morgen, sir, waar ik de gedachte opvatte, dat u ten zeerste geïnteresseerd was aan het onderzoek.

— Daarin hebt u helemaal juist geraden. Ik heb inderdaad wel een verrassend nieuws voor u.

De vrouw keek Raffles met ogen, waarin de verwachting boven dreef aan.

— Kijkt u alstublieft dit even in, zegde hij, terwijl hij haar een bundeltje papieren toeschoof.

Miss Parkins las heel aandachtig de documenten, die Raffles haar overhandigd had en haar gelaatsuitdrukking klaarde zienderogen op.

— Collega, aangenaam kennis te maken met u, zegde zij dan heel vriendelijk. Ik ben heus heel blij, u hier aan te treffen.

— Collega, de eer en het genoegen heb ik, antwoordde hij de papieren terug in zijn zak bergend.

Deze papieren, die de gentleman inbreker getoond had, waren natuurlijk vals, maar hieruit bleek, dat hij een privé de-

tective Keaton was, een man die in de speurdersmiddens van Engeland een gevestigde faam verworven had.

— Het doet mij des te meer genoegen u in dergelijke omstandigheden te ontmoeten. Zoals u reeds zal weten staan wij hier voor een uiterst ingewikkelde affaire.

— Vooraleer wij over zaken gaan spreken, wil ik er u op wijzen dat ik er vooral prijs op stel verder incognito te reizen. Ik heb hier een opdracht te vervullen en het moet u genoeg zijn, als ik u verklap, dat ik mij niet mag blootgeven.

— Ik moet zeggen, dat u meesterlijk in uw incognito geslaagd bent tot nog toe. Persoonlijk zou ik nooit op de idee gekomen zijn te gaan twijfelen aan uw ware identiteit als vader van miss Stebbins en vermoed hebben dat u slechts een detective was, belast met haar bewaking tijdens haar vacantiereis. Zonder eigenlijk indiscreet te willen zijn, maar bestaat er heus gevaar voor miss Stebbins.

— Persoonlijk geloof ik van niet, doch mister Stebbins is onder de invloed van de veel voorkomende ontvoeringen de laatste tijd in de Verenigde Staten. Hij vreest, dat de gangsters het wel eens op zijn dochter zouden kunnen gemunt hebben. Het meisje zelf is echter heel gerust en denkt niet eens aan een mogelijke aanranding.

— Dat zal voor een groot deel wel uw werk zijn zou ik menen.

— Nou collega, om tot de geheimzinniger zaken te komen. Is u bereid met mij van gedachten te wisselen ?

— Graag !

— De kapitein kan u inlichten nopens mijn ware identiteit, doch niemand buiten hem. Ik sta er op, dat geen enkele van de reizigers in mij iemand anders zouden zien, dan de vader van miss Stebbins !

— Dat zal uw gewaardeerde hulp in het onderzoek wel bemoeilijken, doch ik geef u mijn woord.

— Bovendien heb ik nog een andere eis, namelijk deze, dat zo wij de dader te pakken krijgen u aan uw directie met geen woord over mijn bemoeiingen rept.

— Maar collega, dat zou voor u een grote schadepost betekenen.

— Dat is een verkeerde redenering, miss Parkins. Ten eerste wordt ik betaald door Mr Stebbins voor deze reis en ten tweede ben ik heus blij niet langer werkeloos te zijn en ten derde collega, heb ik bemerkt dat u een schrandere iemand bent. Ik wens u dan ook veel succes en een schitterende loopbaan.

— Mister Keaton, u maakt mij verlegen, neen...

— Trouwens u blijft het onderzoek leiden, ik wil en trouwens ik kan de leidling niet op mij nemen.

— Ik zie mij dus verplicht mij bij uw voorstellen neer te leggen, maar u belooft mij dan ten minste, dat New York niet het einde van onze vriendschap zal zijn. Wij blijven zes dagen in de haven, voor wij de terugreis aanvatten, een dagje minstens zal je mij moeten afstaan.

— Accoord, hier mijn hand daarop... en nu de zaak Gilroy !

Miss Parkins deelde de gentleman-inbreker haar eerste indrukken mede. Dit verslag kwam in grote trekken overeen met haar gesprek met de kapitein van 's morgens. Op zijn beurt gaf Rafles zijn indrukken te kennen en nadat hij in een lang betoog zijn mening had uiteengezet, viel opnieuw een poos van stilzwijgen in, tijdens dewelke de twee speurders blijkbaar over de toestand nadachten.

— Verdenkt u iemand ?

— Ik verdenk iedereen, antwoordde miss Parkins ! De vraag, waarover ik mij momenteel het hardst het hoofd breek is deze : is de moordenaar van Gilroy de dader van de diefstal, of is Gilroy de inbreker en werd hij door een tweede misdadiger de buit ontstolen.

— En uw voorlopige conclusie ?

— De moordenaar en de inbreker zijn dezelfde persoon.

— Waarop baseert u deze opvatting ?

— Op het feit, dat in Gilroys kajuit niets werd gestolen.

— Bent u daar zeker van ?

— Absoluut zeker. Ik heb de kajuit aan

een weliswaar slechts vluchtig onderzoek onderworpen en daar werd niets weggenomen.

— Zou dat niet net het tegendeel van wat u beweert, kunnen bewijzen ?

— Dat was niet onmogelijk, doch ik blijf bij mijn eerste gedachte, die was, dat de inbreker er absoluut geen behoefte moet aangevoeld hebben, na zijn overrijke buit in de safe, ook nog Gilroy van zijn bezit te gaan ontlasten.

— Dat is niet psychologisch bedacht, een dief houdt nooit op als hij lont ruikt van een nieuwe buit. Dan blijft de vraag nog open : waarom heeft de dief Gilroy vermoord ?

— Daarop moet ik u het antwoord schuldig blijven.

— U zal dus noodgedwongen uw zienswijze moeten veranderen. Zo Gilroy nu eens vermoord werd uit zuivere wraakredenen ?

— Dat acht ik uitgesloten, want in dat geval zou de moordenaar eenvoudig het lijk hebben doen verdwijnen. De zee spreekt nooit !

— Niemand zegt, dat dit ook niet oorspronkelijk in zijn bedoeling gelegen heeft. Hem werd echter onverhoeds een prachtige kans geboden en hij sloeg toe maar heeft daarbij een fout begaan.

— Welke fout ?

— Er bestaat tegenspraak tussen de manier waarop de moord gepleegd werd en de wijze van inscenering.

— Dat is ook mij opgevallen. Doch wij hebben vergeefs naar enig bloedspoor gezocht.

— Kan u de steward telefonisch bereiken ?

— Zeker.

— Bel hem dan even op en vraag hem hoe de toestand is van de zeezieke passagier Crawford.

— Crawford ?

— Ja en vraag dan ook of de vriendin van Gilroy aan het middagmaal zal verschijnen of dat ze gevraagd heeft haar

lunch in haar kabine te bestellen.

— Moment collega.

Miss Parkins haakte af en vormde het nummer van de steward. Deze meldde zich onmiddellijk aan het andere eind van de draad.

— Hallo, steward, hier miss Parkins...

— Ik, luister.

— Kan u mij zeggen hoe mister Crawford van kabine 68 het maakt.

—

— Hij schijnt al weer bijna geheel opgeknaapt, doch geeft er voorlopig de voorkeur aan, nog in bed te blijven. Zijn kajuit was zopas gesloten zegt u, steward ! Dank u wel hoor... Oh ja nog iets... En miss Timson hoe maakt die het. Heeft zij van morgen gegeten ?

—

— Dus niet ? Maar ze komt dan vanmiddag toch aan tafel, en eet van de table d'hotel. Dank je steward. Als ik je nog nodig heb, bel ik wel even... Zij haakte weer in.

— Wat denkt u ervan, collega ?

— Dat miss Timson tracht meesterlijk comédie te spelen, maar dat zij slechts gedeeltelijk in dit opzet lukt. En mister Crawford was nooit zeeziek, evenmin als Gilroy. Wij naderen de ontknoping van het drama.

— Maar de bewijzen ontbreken vooralsnog.

— Die komen van zelf. Als wij maar een van de lui te pakken krijgen, dan praten de anderen elkaar er netjes in.

— Denkt u, dat Crawford de moordenaar is.

— Ik geloof het niet.

— De vrouw dan...

— Waarom niet ? Of misschien een derde...

— Heb jij enigerlei vermoedens ?

— Zware vermoedens zelfs. Ik denk dat ik de bal niet mis sla.

Op dat ogenblik rinkelde de telefoon.

Miss Parkins luisterde.

— O ja, kapitein... Neen kapitein, derangeer u niet, ik stond net op het punt tot bij u te komen, ik kom dus zo !

— De kapitein wilde naar hier komen. Ik heb dat natuurlijk willen vermijden. Hebt u nog een paar minuten ik zal niet lang weg zijn.

Vooraleer Rafles enige opwerping had kunnen maken was zij de deur uit.

Nauwelijks was zij de deur uit of Rafles begon de kamer te onderzoeken. Hetzelfde deed hij met de naastliggende badkamer. Vlug haalde hij de juwelen uit zijn tas en borg ze vlug in een lavabokastje, dat miss Parkins nooit gebruikte, dat had hij dadelijk gemerkt aan de dikke laag stof die er in lag. Daar zaten ze veilig achter een

hoopje wasspullen, dat een vergeetachtige passagier of een lid van de bemanning daargelaten had. Daarna zette hij zich weer neer in zijn zetel en sloeg een boek open, dat op het tafeltje naast hem lag. De detective bleef slechts een vijftal minuten weg en nog meer dan een half uur wisselden de collegas hun gedachten omtrent de duistere zaak, die zij wilden in het reine brengen.

— Voor wanneer de begrafenis ? vroeg Rafles, terwijl hij aanstalten maakte om weg te gaan.

— Morgen voormiddag om elf uur.

— Zorg er voor, dat Crawford en miss Timson daar zijn.

— Tot zo ver dan mister Keaton. Over vier en twintig uur kent u de dader.

HOOFDSTUK VI

Een onverwachte Wending

Alle passagiers alsmede de voltallige bemanning was aan dek voor de begrafenis van het slachtoffer. Een lijk wordt zelden langer dan vier en twintig uur aan boord gehouden. Doch gezien de bijzondere omstandigheden en op aanzoek van miss Parkins, had de kapitein de ruimst mogelijke tijdspanse toegestaan. Nu echter werd het tijd, dat het lijk aan het water toevertrouwd werd.

Het stoffelijk overschot was op een plank gebonden in zeildoek genaaid. Een zwaar gewicht hing aan het voeteneind opdat de lugubere last niet aan de zeeoppervlakte zou blijven drijven.

De stemming onder de passagiers was zeer gedrukt. De detective had hardnekkig geweigerd hun hierover enige verklaring af te leggen. Dit alsmede de volstreekte onzekerheid, welke bleef heersen rond de moord op Gilroy verleende aan deze treurige plechtigheid een nog meer luguber karakter.

Vele passagiers waren aanvankelijk meer geneigd te schitteren door hun afwezigheid, doch de kapitein had het zo handig aan boord gelegd, dat ieder zich zedelijk verplicht gevoelde aanwezig te zijn, wilde hij of zij niet grotelijks te kort schieten aan de elementairste begrippen der beleefdheid.

Die zelfde morgen had miss Parkins samen met mister Stebbins een grondiger onderzoek ingesteld in de kajuit van de vermoorde. En de vooruitzichten van de grote onbekende, die de vaste hoop koesterde onmiddellijk na de begrafenis tot een aanhouding te kunnen overgaan, waren zeer gunstig. De kapitein had tevens bevel gegeven aan de zeezieken, die omzeggens allen hun kwaal reeds ver te boven waren, aanwezig te zijn bij de begrafenis en Crawford, die zich aanvankelijk wel een weinig verzette, werd omzichtig, doch resoluut gedwongen zijn kajuit te verlaten. Hij bevond zich reeds aan dek toen onze twee vrienden in het gezelschap van de nog altijd van streek zijnde bankier en

diens familieleden zich naar de katafalk begaven om er het opgebaarde stoffelijk overschot van hun afgestorven medereiziger te groeten. Hamstein had het er niets mee, dat zij zich gingen opstellen in de onmiddellijke nabijheid van de baar. Mister Stebbins manoeuvreerde zo handig, dat zij Crawford die, aan de uiterste buitenrand van de verzamelde menigte stond, letterlijk tegen het lijf aan liepen.

— Het doet mij genoegen te mogen vaststellen, dat u bijna weer helemaal de oude bent, mister Crawford, begon mister Stebbins, terwijl hij de man de hand reikte. Ik geloof dat de ziekte je erg heeft zitten gehad!

— O, het kon erger zijn, mister Stebbins, antwoordde de handelsreiziger, maar het blijft maar steeds duren en het is net of het opnieuw gaat beginnen. En die drommelse steward wilde mij per se uit mijn kabine halen.

— De buitenlucht zal u geen kwaad doen mister Crawford, bent u de baar al gaan groeten?

— Ik blijf liever op afstand, sir, ik vind het zo ontzettend vreselijk wat er gebeurd is tijdens mijn ziekte.

— Kom nou maar mee, het gezelschap van de mensen zal je beter over deze schokkende dingen heen helpen, dan de eenzaamheid.

— U is heel vriendelijk mister Stebbins, doch laat u mij maar betijen. Ik voel mij onpasselijk en...

— Ziet u, ik vind ook dat het niet bevorderlijk is voor de gezondheid al te dicht bij het lijk gaan te staan, haastte Hamstein zich op te werpen.

— Geen nonsens vertellen, vrienden. U bent toch zeker niet bijgelovig, hoop ik?

— Neen maar al die...

— Als alles hier afgelopen is gaan wij samen naar de bar, niet, mister Crawford?

— Ik vrees, dat zoiets moeilijk zal zijn voor mij.

— Och kom moeilijk gaat ook. Terwijl

hij deze woorden sprak pikte hij Mister Hamstein en Crawford in en loodste hen mee naar voor. Daar bemerkte Stebbins dat de kapitein de orders, die miss Parkins hem verstrekt had, stipt had uitgevoerd. Om zich had hij enkele matrozen geschaard.

Plots viel een sinistere stilte in. Alle ogen keken de kant uit van waar vier matrozen met het stoffelijk overschot op hun schouders getorst, kwamen aandragen. De mannen plaatsten de baar op de katafalk. Op dat moment naderde wenend, de in zware rouw gedompelde vriendin van Gilroy, miss Timson. Zij leunde zwaar op miss Parkins. Menige vrouw pinkte een traan weg en menig heer schraapte veelbetekend zijn keek. Was het louter toeval, dat de detective miss Timson in de onmiddellijke nabijheid bracht van mister Stebbins en Crawford?

De kapitein hield een korte grafrede. Hij las eerst de overlijdensacte voor en vervolgde dan :

— Betreurde overledene, wij beloven u plechtig op dit ogenblik dat wij degene die uw afsterven op zijn schuldig geweten draagt, zijn gerechte straf zullen doen ondergaan. Moge dit een, zij het slechts, magere troost zijn voor uw diepbeproofde familieleden en uw dierbare miss Timson hier aanwezig. Wij weten, dat wij het verlies, dat zij leden niet kunnen goedmaken, doch wat wij menselijker wijze gesproken kunnen doen om de wonde, die uw verlies heeft geslagen, te helen, dat zullen wij ook doen. Dat de zee u in erbarmen aanvaarde!

De kapitein gaf een teken aan de matrozen. Deze hieven de lijkbaar op hun schouders en brachten ze tot bij de reling. Een kort bevel een doffe plons in het water, alles was volbracht. Op dat ogenblik brak miss Timson in zulk een hartstochtelijk en hartverscheurend wenen uit, dat het ook vele aanwezigen te bar werd en zij hun zakdoeken te voorschijn haalden.

Deze droeve plechtigheid had slechts een tiental minuten geduurd en mister Stebbins had zijn ogen de kost gegeven. Nauwelijks een stap voor hem stond Crawford en geen twee stappen verder stond miss Timson, de twee personen dus die hij speciaal in het oog wilde houden. Vooral de twee minuten stilte, welke in acht genomen werden ter nagedachtenis van de

afgestorvene, waren welsprekend voor de speurders, vooral voor mister Stebbins, die zijn thesis bewaarheid zag. En het einde van het misdadige spel, dat hier gespeeld werd, was nabij.

Stebbins gaf miss Parkins met een oogwenk te verstaan, dat de tijd gekomen was. Pas had de kapitein zijn pet terug op het hoofd geplaatst ten teken dat de plechtigheid afgelopen was, of de detective trad vooruit en richtte zich in volgender voege tot de aanwezigen.

— Mevrouwen, mijne heren, in mijn hoedanigheid van detective en leider van het onderzoek kan ik u medelen, dat wij zopas de moordenaar van onze medepassagier Gilroy ontdekt hebben.

Als van de hand gods geslagen stonden de mensen daar perplex staarden ze de detective aan, en schenen niet te kunnen geloven.

Miss Timson hield plotseling op met haar geweeklaag. De verstolen blik die even van de ogen van miss Timson naar die van Crawford flitste was aan Stebbins scherpe blik niet ontgaan. Deze hiaat in de wenende klacht duurde slechts een onderdeel van een seconde, maar een gaping bleef het in elk geval.

— Ik beveel de onmiddellijke aanhouding van miss Timson en mister Crawford!

Op hetzelfde ogenblik sprongen de enkele matrozen, die om de kapitein geschaard stonden op de twee beschuldigten toe en hielden ze in bedwang.

— Ongehoord, gilde miss Timson.

— Voor dit optreden zal u ter verantwoording geroepen worden, miss Parkins, blufte Crawford, maar zijn stem klonk onvast en aarzelend.

— Crawford, de komedie heeft lang genoeg geduurd. Ingerukt jongens!

Thans gingen er stemmen op uit de menigte, die uit haar toestand van apathie en verslagenheid was losgekomen. En onmiddellijk ging bij menige dame het kleine vuurtje der hoop, hun juwelen terug te krijgen, terug aan het smeulen.

— Mevrouwen, mijne heren, hernam de detective weer het woord, ik moet u waarschuwen voor verkeerde conclusies uit deze aanhoudingen. De bewijzen van schuld van deze twee personen bezit ik. Echter kan ik nog niet de hele en juiste toedracht der zaken mededelen. Voorlopig

blijven de juwelen nog onvindbaar.

Hier en daar werd een zucht van ontgoocheling hoorbaar, doch weldra viel weer een volledige stilte in en miss Parkins zette haar uiteenzetting voort.

— Ik zal u eerst vertellen, wie Gilroy is en wie de twee aangehoudenen.

— Ik heb de brandkast niet geplunderd, riep Crawford plots uit. Ik had het moeten doen.

— Mond, snauwde miss Parkins, antwoord mij als ik je een vraag stel.

Zij ging dan ongestoord verder.

— Welnu, Gilroy, Crawford en miss Timson behoren tot een der meest beruchte deviezen- en diamantsmokkelaarsbende van Engeland. Gilroy en Crawford kenden elkaar reeds verschillende jaren van hun samenwerking in de onderwereld van Londen en New York. Voor een drietal maanden werden twee helpers van Gilroy aangehouden en deze verdacht Crawford er van, hem te hebben verkleit. Aldus ontstond een latente vete tussen deze twee mannen. Toen leerde Gilroy miss Timson kennen. Deze vrouw heeft een zeer zwart verleden en daar zij, naar zij Gilroy verzekerde, Crawford om zekere redenen haatte, was eerstgenoemde maar al te graag bereid haar als zijn bondgenoot aan te nemen.

De blikken van de verzamelde passagiers dwaalden van de spreekster af naar de zwarte figuur, die haar gelaat achter een dichte zwarte sluier verborg.

— Zowel Crawford als Gilroy wensten zich niet bloot te geven door een moord-aanslag op het vasteland. Beide mannen wachtten een gunstiger gelegenheid af. En deze reis bracht de ontknoping van het drama. De twee mannen aasden op de kostbare juwelen, die velen onder u mee op reis hebben genomen. Ieder van de twee

had het gezien op de smokkelwaar van de andere. Zoals ik u daareven zegde kan ik nog niet met zekerheid zeggen wie de juwelen gestolen heeft, doch wel wie de moord op zijn geweten heeft.

Even hield de detective op met spreken. De spanning en de verwachting onder de passagiers naderde haar culminatiepunt.

— De moordenaar van Gilroy, is Gilroy zelf !

Er voer een beweging door de toehoorders. Crawford onderdrukte half een vloek en miss Timson richtte even het hoofd op, alsof zij verrast was door de schrandereheid van de detective.

— De man, die zich hier voordoet als Crawford, is Gilroy, die nadat hij zijn slachtoffer had afgemaakt diens gedaante aannam.

Het was de mensen aan te zien, dat zij alle moeite hadden om geloof te hechten aan deze verklaring.

De verandering die deze woorden op Gilroy zelf teweeg bracht was merkelijk. Hij wist zich onmaskerd en liet derhalve alle aanmatiging varen.

Toen de detective hem dan ook de vraag stelde : Beken jij de moord op Crawford gepleegd te hebben, Gilroy, kon hij niets anders dan bekennen.

Miss Timson sloeg op dat ogenblik haar sluier terug en onbewogen, bleek en met matte stem zegde zij :

— Ik zal u alles vertellen, doch niet voor al die mensen.

— Goed, volg mij.

En terwijl de matrozen de twee schuldigen voor het onderhoor wegleiden, laaiden op dek de gesprekken in al hun levendigheid op.

Niemand had zich natuurlijk aan zulk een wending verwacht.

HOOFDSTUK VII

Hoe zat de Zaak in mekaar ?

Na het middagmaal trokken de grote onbekende en zijn medewerker zich onmiddellijk in hun kabines terug. Charles kreeg aldus eindelijk gelegenheid zijn brandende nieuwsgierigheid te voldoen.

— Eerlijk gezegd, ik was ten hoogste verwonderd, toen miss Parkins Gilroy ontmaskerde. Hoe ben jij er precies achtergekomen, dat...

— Wel je zal je wel herinneren, dat ik van bij de aanvang van deze zaak miss Timson verdacht. Ik kon moeilijk aannemen, dat zij met Crawford zou samenwerken en haar geliefde doen verdwijnen.

— Die mogelijkheid bestond toch.

— Er bestaan veel mogelijkheden, doch in dit geval verwierp ik deze, waarop jij zinspeelt en wel om reden dat de zogenaamde Gilroy niet in zijn kajuit werd vermoord.

— Waar is het dan wel gebeurd ?

— Gilroy is binnen gedrongen bij Crawford en mijn veronderstellingen, dat de moordenaar zijn slachtoffer een steek had gegeven, die hem bewusteloos maakte, en hem daarna met de dolk nog in de rug geplaat, vertransporteerde, is dus wel juist gebleken. Wat mij bovendien eigenaardig toescheen, waren de dolksteken in het gelaat van het slachtoffer. De steek in de buik moet zeker de dood reeds voor gevolg hebben gehad, zodat wij die steken in het gelaat niet anders kunnen uitleggen dan als zijnde een poging om zijn slachtoffer onkennelijk te maken.

— Hoe weet jij dat Crawford in zijn kajuit vermoord werd ?

— Miss Parkins heeft daar deze morgen twee kleine verdroogde bloeddruppels ontdekt.

— En verder ?

— Het leek mij onlogisch, dat uit de kajuit van Gilroy absoluut niets werd ontvreemd. Ik vermoedde dus dat de dader op de hoogte was van het soort bedrijvigheid van zijn slachtoffer en diensvolgens was het onwaarschijnlijk, dat zelfs de valiezen niet onderzocht werden.

— Bevatten de wijmen valiezen inderdaad smokkelaar, William ?

— En of... Deze morgen hebben wij tussen een onzichtbare dubbele bodem deviezen ontdekt en wat de diamanten betreft, die waren in de wijmen en hoekstukken ingewerkt. Wij hebben met een mes verschillende wijmen opengesneden en vonden aldus de kostbare waar. Zoals ik reeds zei had het feit alleen, dat Gilroy met wijmen manden op reis ging mijn aandacht gaande gemaakt.

— En waaraan heb jij Gilroy herkend ? Ik liet mij aan de vermomming vangen.

— Jij weet, dat ik het uitgesloten achtte, dat Crawford zeeziek was. De aanduidingen van de steward bevestigden mij dat. Conclusie : ofwel is toch Crawford de moordenaar ofwel heeft Gilroy de kajuit van Crawford in beslag genomen. Alles duidde er op, dat de man zich wilde onttrekken aan alle omgang met de passagiers. Toen ik de zogenaamde Crawford deze morgen ontmoette, wist ik, dat hoe behendig en perfect de vermomming was, — beide mannen hadden trouwens ongeveer dezelfde gestalte en lichaamsbouw — ik met Gilroy te doen had.

— Hoe ?

— Wel beste vriend, Crawford had hemelsblauwe ogen en deze van Gilroy zijn staalgrijs...

— Ontzettend uitgevist.

— Je opmerkingsvermogen heeft gefaald, Charles.

— Wie zou daar ooit gaan aan denken.

— Pardon, welk rasecht speurder zou daar niet aan denken ?

— Je hebt weeral gewonnen, maar welke rol speelde de vrouw in de zaak ?

— Zij trad op als verleidende slang, die Crawford er toe bracht zijn deur te openen. Op dit moment heeft Gilroy gewacht om binnen te springen.

— Wat een duivels wijf...

— En zij moest er voor zorgen, dat de wijmen valiezen door de douane kwamen.

— Wanneer vond de moord plaats, Wil-

liam ?

— Waarschijnlijk op het ogenblik, dat ik mij in de kajuit van Gilroy bevond. Was ik tien minuten later gegaan zou ik voor een lijk gestaan hebben.

— Maar, vroeg Charles, dat is nu allemaal goed en wel, maar hoe gaat dat nou met de juwelen ?

— Miss Parkins is er van overtuigd, dat Gilroy de inbraak pleegde en de zaken ergens verstoppt.

— En als hij blijft loochenen ?

— Zal zij niets van zijn verklaringen geloven. Eigenlijk komisch zulke situatie.

— Nu hebben wij een groot risico gelopen... en met welk resultaat ? Dat de kostbare zaken aan boord zullen blijven ?

— Ben jij gek lieve dochter ?

— Hou alsjeblieft op met dat gedochter. Ik ben het razend beu zo rond te lopen.

— Nog vier dagen en je hebt 'je rol uitgespeeld.

— Was het maar al zo ver... Maar hoe krijgen wij de juwelen aan land en waarom de vis juist bij de kat te slapen gelegd ?

— Wel, beste jongen, als de politie te New York het schip afzoekt, komt ook onze kajuit aan de beurt. Daar kan je onmogelijk aan ontsnappen. Doch let er op, miss Parkins wordt niet verdacht en zeker niet nu zij Gilroy ontmaskerd heeft.

— Verbeeld je eens dat zij zelf de dingen eens ontdekt.

— Dat zou een wonder zijn. Ik heb vastgesteld dat zij steeds de badkamer ge-

bruikt. Het lavabokastje in haar kajuit blijft ongebruikt, behalve het bovengedeelte. Iemand die gewoon is aan zeker comfort gaat zich elke dag niet vermoeien met het vullen en uitspoelen van een waterbak. Ik begrijp trouwens niet wat zo'n oud spul in haar kajuit komt doen. Maar gelukkig voor ons, het hangt er. En wees er zeker van Charles, bij onze aankomst te New York zullen de juwelen nog altijd rustig in de zinken bak liggen.

— Ik hoop het, maar hoe haal je ze van boord ?

— Zou je nooit kunnen raden. Haha... Ik heb aan miss Parkins beloofd een dag met haar uit te gaan. De tweede dag na onze aankomst ga ik haar afhalen en haar wat het hof trachten te maken. En, beste vriend, wie zal ons tegenhouden, als wij arm aan arm van boord gaan ? Wie zal ons controleren ?

— Als zij je dan maar even alleen wil laten, in haar kabien.

— Is al geregeld, ik zal een bad nemen en je kan gerust zijn, ze zal me wel voor een tijdje alleen laten.

— Je bent geniaal.

— Dat weet ik al lang, lieve dochter, lachte Rafles. Maar van jou... weet ik het nog niet...

— Loop naar de duivel, replikeerde Charles, middelerwijl hij met zijn poederdoosje gooide, dat een wolk van rozige sneeuw verspreidde, die neerkwam op de vest van mister Stebbins.

EINDE

Leest volgende week het spannende verhaal

**IN DE ONDERWERELD
VAN NEW-YORK**

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12034.

